श्रीमद्भागवतमाहात्म्यवर्णनम्

त्रिनवत्यधिकशततमोऽध्यायः

सतीश्वरसम्वादे सूतशौनकसम्वादमुखेनश्रीमद्भागवतमाहात्म्यवर्णनम्

पार्वत्युवाच ।

देवदेवमहादेव सर्वज्ञ सकलार्थद । कृपां मयि परां कृत्वा यत्पृच्छे तद्वदस्व मे ॥१ ॥
श्रुतं च गीतामाहात्म्यं बह्वाश्चर्यकथायुतम् । तेन मे भक्तिरुत्पन्नाश्रोतुंकृष्णकथांपराम्
पुराणेषु तु सर्वेषु श्रीमद्भागवतम्परम् । यत्र प्रतिपदं कृष्णो गीयते बहुधर्षिभिः ॥३ ॥
तन्माहात्म्यं यथा तत्त्वं सेतिहासं वदाऽधुना ॥ ४ ॥

ईश्वर उवाच ।

नैमिषे सूतमासीनमभिवाद्य महामतिम् । कथामृतरसस्वादकुशलः शौनकोऽब्रवीत्

शौनक उवाच ।

अज्ञानध्वान्तविध्वंसि कोटिजन्माऽघनाशनम् ।
श्रीमद्भागवताख्यानं सूताऽऽख्याहि रसायनम् ॥ ६ ॥

भक्तिज्ञानविरागाढ्यो विवेको वर्द्धतेकथम् । मायामोहनिरासश्चवैष्णवैःक्रियतेकथम्
इहघोरेकलौप्रायो जीवश्चाऽसुरतांगतः । क्लेशाक्रान्तस्य तस्याऽथशोधनेकिंरसायनम्
श्रेयसां यद्भवेच्छ्रेयः पावनानां च पावनम् । कृष्णप्रीतिकरं यच्च साधनं तद्वदाऽधुना॥
चिन्तामणि लोकसुखं सुरेन्द्रास्पदसम्पदम् । प्रयच्छतिगुरुःप्रीतो वैकुण्ठंचातिदुर्लभम्

सूत उवाच ।

प्रीतोऽहं ते द्विजश्रेष्ठ कथयिष्ये यथाश्रुतम् । सारात्सारतरं यच्च संसारभयनाशनम्॥
भक्तिप्रवर्द्धकं यच्च कृष्णसंतुष्टिहेतुकम् । तन्मे कथयतः साधो ! सावधानतया शृणु॥
कालव्यालमुखालीढजगत्त्राणविधायकम् । श्रीमद्भागवतंशास्त्रं कलौकृष्णेनभाषितम्
एतस्मादपरं किंचिन्मनःशुद्धिकरं न हि । जन्मान्तरकृतैः पुण्यैर्लभ्यतेसाधुभिस्तुतत्

राज्ञः परीक्षितो मोक्षं ज्ञात्वा कमलसम्भवः ।
तोलयामास शास्त्राणि पुराणानि महान्ति च ॥ १५ ॥

श्रीमद्भागवतं तत्र गरीयो भुवि संगतम् । श्रीमद्भागवती वार्ता सुराणामपि दुर्लभा ॥
इति सञ्चिन्त्य बहुशो मुनयः साधवोऽमलाः । मेनिरे भगवद्रूपं श्रीमद्भागवतं क्षितौ ॥
पठनाच्छ्रवणाद्यस्य नरो याति हरेःपदम् । वर्षेण श्रवणं तस्य बहुसौख्यप्रदायकम् ॥
मासेन भक्तिराभास्यं लभते द्विजसत्तम !। सप्ताहेनश्रुतं च(चै)तत्सर्वथा मुक्तिदायकम्
किं बहूक्तेन वै साधो श्रीमद्भागवतामृतम् । नित्यंसद्भिःप्रपातव्यं कृष्णलीलाप्रकाशकम्
सनकाद्यैः पुरा प्रोक्तं नारदाय दयापरैः । ब्रह्मणः श्रुतपूर्वाय सप्ताहश्रवणे विधिः ॥

शौनक उवाच ।

पितुर्लब्ध्वा वरं ज्ञानं श्रीमद्भागवताभिधम् । नारदो लोकतत्त्वज्ञः सर्वदा ह्यटते महीम्

कुत्र तैः संगमोजातो नारदस्य महात्मभिः । श्रुतो देवर्षिणा यत्र सप्ताहश्रवणे विधिः

सूत उवाच ।

अत्र ते वर्णयिष्यामि भक्तियुक्तं कथानकम् । यत्पुरा ब्रह्मरातेन मह्यं प्रोक्तं दयालुना
एकदा तु विशालायामुपविष्टमधोमुखम् । नारदं सनकाद्यास्ते ददृशुर्दीनमानसम् ॥
तं दृष्ट्वा चिन्तयानं तु देवर्षिर्भ्रातरंस्वकम् । पप्रच्छुर्विस्मयाविष्टा मुनयस्तत्त्वचिन्तकाः

कुमाराऊचुः ।

किं त्वं चिन्तयसे ब्रह्मन्नतिदीनइवाऽऽतुरः । चेत्थं मुक्तसङ्गस्य नोचितं वद कारणम्

नारद उवाच ।

अहं पृथ्व्यां समायातो ज्ञात्वा सर्वोत्तमोत्तमाम् ।
तीर्थैर्नानाविधैर्युक्तां पुण्यदैः पुण्यरूपिणीम् ॥ २८ ॥

पुष्करे च प्रयागे च काश्यां गोदावरीतटे । हरिक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे श्रीरङ्गे सेतुबन्धने ॥२९
एतेष्वन्येषु तीर्थेषु भ्रममाण इतस्ततः । नापश्यं कुत्रचिच्छर्म मनःसन्तोषकारकम् ॥
कलिना धर्ममित्रेण धरेयं बाधिताऽधुना । सत्यं शौचं दया दानं नास्तिकुत्रापि भूतले
उदरम्भरयो लोका वराकाः कूटसाक्षिणः । मन्दाः सुमन्दमतयो महापाखण्डसंश्रयाः
स्त्रीप्रधाना गृहस्थाश्चवर्णिनोव्रतवर्जिताः । वानप्रस्थाःपुरावासान्यासिनोभोगतत्पराः
कन्याविक्रयिणोलोभात्कृषिकर्मपरायणाः । भ्रष्टाचारादम्भिनश्चस्वेच्छाचारनिदर्शिनः
आश्रमाय वनैरुद्धास्तीर्थानि सरितो ह्रदाः । देवतायतनान्यत्र दुष्टैरुच्छेदितानि च ॥

योगी सिद्धोऽथवा ज्ञानी सत्क्रियोऽत्र न दृश्यते ।
कलिदावानलेनाऽऽद्य साधनं भस्मतां गतम् ॥ ३६ ॥

अट्टशूला जनपदाः शिवशूला द्विजातयः । कामिन्यः केशशूलिन्यो दृश्यन्ते भुवि सर्वतः
एकदाऽहमनुप्राप्तो यमुनायास्तटं शुभम् । दृष्टं वृन्दावनं तत्र यत्र लीला हरेरभूत् ॥
तत्र यच्चाद्भुतं दृष्टं श्रूयतां तन्मुनीश्वराः॥ एका तु तरुणी तत्र निषण्णा खिन्नमानसा
द्वौ वृद्धौ पतितौ पार्श्वे निःश्वसन्तावचेतनौ । शुश्रूषन्ती प्रबोधन्ती रुदती च तयोःपुरः
दशदिक्षु निरीक्षन्ती रक्षितारमिवात्मनः । वीज्यमाना बहुस्त्रीभिर्बोध्यमाना मुहुर्मुहुः

दृष्ट्वा दूराद्गतश्चाऽहं कौतुकेन तदन्तिकम् । मां दृष्ट्वोत्थाय सा वाला वचनंचेदमब्रवीत्

वालोवाच ।

भोः साधोऽत्रक्षणंतिष्ठ मम चिन्तामपाकुरु । पुंसां च दर्शनं भद्र! सर्वाघौघनिवारणम्
पुण्येन प्राक्तनेनैव दर्शनं तव जायते । अतो मे मानसंदुःखं छेत्तुमर्हसि मानद ॥ ४४ ॥

नारद उवाच ।

एवमुक्तस्तया चाऽहं कृपया स्निग्धमानसः । अपृच्छं तां वरारोहां कौतुकेन समाकुलः

का त्वमेतौ च कौ भद्रे काश्चेमाः पद्मलोचनाः ।
आख्याहि मत्पुरः सर्वं तव दुःखस्य कारणम् ॥ ४६ ॥

इतिपृष्टा मया सा तु वालादुःखितमानसा । प्रोवाचनिखिलंदुःखमात्मनोदुःखकारणम्

वालोवाच ।

अहं भक्तिरितिख्याता एतौ मे तनयौ वरौ । ज्ञानवैराग्यनामानौ कालयोगेन जर्जरौ॥
गङ्गाद्याः सरितश्चेमा मम सेवार्थमागताः । एताभिः सेवितानित्यं सत्कारेणापिनारद
न च श्रेयोलभेत्किञ्चित्क्षीणाहं सर्वतो मुने । मम पूर्वं तु वृत्तान्तं शृणु ब्राह्मणसत्तम
येनाऽहं दुःखिताजाता न लभेशर्मकुत्रचित् । उत्पन्ना द्रविडे चाहं कर्णाटे वृद्धिमागता
स्थिताकिञ्चिन्महाराष्ट्रे गुर्जरे जीर्णतांगता । तत्र घोरकलेर्योगात्पाखण्डैःखण्डिताङ्गका
दुर्वलाऽहं चिरं जाता पुत्राभ्यां सह सङ्गता । वृन्दावनमिदं प्राप्ता दैवयोगेन नारद!॥
जाताऽहं तु पुनर्वाला नवीनेव सुरूपिणी । इमौ तु शयितावत्र सुतौ मे क्लिष्टमानसौ

अतिवृद्धौ परित्यज्य गन्तुं नाऽहं क्षमाऽधुना ।
अहं वाला कथं जाता सुतौ मे जरठौ कुतः ॥ ५५ ॥

त्रयाणामेकभावानां वैपरीत्यं कुतोऽभवत् । घटते जरठा माता वालकौ तनयाविति
अतःशोचामिचाऽऽत्मानंविस्मयाविष्टमानसा । यदित्थं वेत्सिधर्मज्ञ कृपालोदीनपालक
चद सत्रं यथातत्त्वं कारणं चाऽत्र यद्भवेत् । एवं पृष्टस्तया चाऽहं क्षणंचैव विमृश्यतु
अवोचम्भक्तिमाभाष्य क्लिष्टां कालेन भूयसा । ज्ञानेनाऽहं प्रपश्यामि वृत्तं सर्वंतवाऽनघे
मा विषादं कुरुप्राज्ञे हरिः शन्ते करिष्यति । सर्वसत्त्वहरोवाले युगोऽयं दारुणः कलिः

लुप्तोऽनेनसदाचारो योगमार्गस्तपांसि च। जनाश्चाद्यासुरायन्ते शाठ्यदुष्कृतकारिणः

सन्तो ह्यस्मिन्सुदुःखार्ता असन्तो हृष्टमानसाः।

दृश्यते धीरचित्तस्तु पण्डितोऽपि न कोऽपि च॥ ६२॥

अस्पृश्यानवलोक्येयं दुष्टभाराकुला धरा। अन्वब्दं क्रमतो जातोमङ्गलं हीयतेऽन्वहम्

न त्वां तव सुतौ चेमौ कोऽपि पश्यति भामिनि!।

यूयं तु रागबहुलैस्त्यक्ता जर्जरतां गताः॥ ६४॥

वृन्दावनस्य संयोगाद्बालात्वमभवः पुनः। धन्यं वृन्दावनं चेदं भक्तिर्यत्राऽभवन्नवा

अत्रेमौ ग्राहकाभावान्नवीनत्वं नचाऽऽगतौ। किञ्चिदात्मसुखेनेह प्रसुप्ताविति लक्ष्यते

भक्तिरुवाच।

कथं परीक्षिता राज्ञा स्थापितोऽद्य शुचिःकलिः। दयापरेणहरिणाह्यधर्मः किमुपेक्षिता

एनं मे संशयं छिन्धि त्वद्वाचा सुखिताऽस्म्यहम्।

तस्या वचः समाकर्ण्य भूयोऽहमवदं द्विजाः!॥ ६८॥

यदि पृष्टं त्वया बाले प्रेमतः श्रवणं कुरु। यदा मुकुन्दो भगवान्क्ष्मां त्यक्त्वास्वपदंगतः

कलिस्तद्दिनमारभ्य प्रवृत्तः सत्यबाधकः। दृष्टो दिग्विजये राज्ञा दीनवच्छरणं गतः॥

न हतोऽस्य गुणद्रष्टासर्वसाधारणं त्विदम्। यत्फलंतपसा नैति न योगेन समाधिना

तत्फलं लभते धीमान्कलौ केशवकीर्तनात्। एतादृशं कलिं दृष्ट्वा सारात्सारफलप्रदम्

विष्णुरातः स्थापितवान्कलिजानां हिताय च।

कुकर्माचरणात्सारः सर्वतो निर्गतोऽधुना॥ ७३॥

पदार्थाः संस्थिता भूमौ बीजहीनास्तुषा यथा। विप्रैर्भागवती वार्ता गेहे गेहे जनेजने

कारिताधनलोभेन कथासारस्ततो गतः। अत्युग्रभूरिकर्माणो नास्तिकादाम्भिकाजना

तिष्ठन्ति सर्वतीर्थेषु तीर्थसारस्ततो गतः। कामक्रोधमहालोभतृष्णाव्याकुलचेतसः॥

समारभन्ते कमाणि कर्मसारस्ततो गतः। मनसश्चाजयाल्लोभाद्दम्भात्पाखण्डसंश्रयात्

शास्त्रानभ्यसनाच्चैव ध्यानयोगफलं गतम्। पण्डितास्ते कलत्रेषु रमन्ते महिषाइव॥

पुत्रोत्पादनदक्षाश्च न दक्षा मुक्तिसाधने। न हि वैष्णवता कुत्र संप्रदायपुरःसरा॥७६

देवनिन्दापराः सर्वे साधुनिन्दापरायणाः । अयं तु युगधर्मोऽस्ति दीयते कस्य दूषणम्
अतस्त्वं पुण्डरीकाक्षं स्मृत्वा सौख्यमवाप्स्यसि ।
एवं मयोक्तं वचनं श्रुत्वा सा विस्मयं गता ॥
उवाच वचनं भूयो मां प्रशस्य द्विजोत्तमाः ॥ ८१ ॥

भक्तिरुवाच ।

देवर्षे! त्वं तु धन्योऽसि मद्भाग्येन समागतः । साधूनां दर्शनं लोके सर्वसिद्धिप्रदायकम्
सुखोपायो यथा मे स्यात्तथादिश मुनेऽधुना । सर्वज्ञस्य तव ब्रह्मन्नासाध्यंकिमपीह वै
अजयदजितमायां यस्य मायाधवस्ते वचनरचनमेकं केवलं चाऽऽकलय्य ।
ध्रुवपदमुपयातो यत्कृपातो ध्रुवो वै तमहमरणभूतं ब्रह्मपुत्रं नताऽस्मि॥८४॥

इति श्रीपाद्मे महापुराणे पञ्चपञ्चाशत्साहस्र्यां संहितायां उत्तरे खण्डे भागवतमाहात्म्ये त्रिनवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १९३ ॥

चतुर्नवत्यधिकशततमोऽध्यायः

ज्ञानवैराग्यसहितांक्षीणांभक्तिम्प्रतिप्रबोधनवाक्यमुखेननारदद्वारासनकादिदत्तवरेणभक्तिसंस्थापनंवर्णनम्

सूत उवाज ।

एवं संप्रार्थितो विप्रास्तया भक्त्याऽतिदीनया । पुनश्चाकथयद्यद्वैतच्छृणुध्वं दयालवः

नारद उवाच ।

मा खिदस्त्वं वृथा बाले! समाधाय मनो हृदि ।
श्रीकृष्णचरणाम्भोजं स्मर सौख्यं लभिष्यसे ॥ २ ॥
द्रौपदी च परित्राता येन कौरवकश्मलात् ।

पालिता गोपसुन्दर्यः स कृष्णः क्वाऽपि नो गतः ॥ ३ ॥

त्वंतुभक्तिः प्रियातस्यसततंप्राणतोऽधिका । त्वयाहूतस्तु भगवान्याति नीचगृहेष्वपि
सत्यादित्रियुगेबोधो विरागोमुक्तिसाधकौ । कलौतु केवलाभक्तिर्ब्रह्मसायुज्यकारिणी
इति निश्चित्यचिद्रूपी स्वकाङ्गात्त्वां ससर्ज ह । परमानन्दचिन्मूर्तिः स्वप्रियांप्रीतमानसः

बध्वाऽञ्जलिं त्वया पृष्टः किंकरोमीति वै हरिः ।
त्वां तदाऽऽज्ञापयत्कृष्णो मद्भक्तान्पोषयेति च ॥ ७ ॥

अङ्गीकृतं त्वया तद्वै प्रसन्नोऽभूद्धरिस्तदा । मुक्तिं दासीं ददौ तुभ्यं ज्ञानवैराग्यकौसुतौ

भक्तानां पोषणं नित्यं वैकुण्ठस्था करोषि च ।
भूमौ च भक्तपोषायच्छायारूपं समाश्रिता ॥ ९ ॥

विमुक्तिज्ञानवैराग्यैः सहचैवाऽऽगताऽत्रहि । कृतादिद्वापरान्ते हि कालेमुक्तिर्मुदास्थिता
कलौ तु संक्षयं प्राप्ता पाषण्डामयपीडिता । त्वदाज्ञया गता शीघ्रं वैकुण्ठे पुनरेवसा

स्मृतमात्रा त्वयाऽद्यापि मुक्तिरायाति सत्वरम् ।
पुत्रीकृत्य त्वयेमौ च स्वपार्श्वे परिरक्षितौ ॥ १२ ॥

उपेक्षातःकलौमन्दवृद्धौजातौसुतौ तव । तथापि चिन्तांमुञ्च त्वमुपायं चिन्तयाम्यहम्

कलिना सदृशः कोऽपि युगो नास्ति वरानने! ।
तस्मिंस्त्वां स्थापयिष्यामि गेहे गेहे जने जने ॥ १४ ॥

अन्यधर्मांस्तिरस्कृत्य पुरस्कृत्य महोत्सवान् । यदि प्रवर्त्तये न त्वां तदादासो हरेर्नहि

त्वदन्विताश्च ये जीवा भविष्यन्ति कलाविह ।
पापिनोऽपि गमिष्यन्ति निर्भया हरिमन्दिरम् ॥ १६ ॥

येषां चित्ते भवेद्भक्तिः सर्वदा प्रेमरूपिणी । न ते पश्यन्ति कीनाशं स्वप्नेऽप्यमलमूर्त्तयः
नप्रेतो न पिशाचो वा राक्षसो वाऽसुरोऽपिच । भक्तियुक्तमनस्कानां स्पर्शने दर्शने प्रभुः
नतपोभिर्न वेदैश्च न ज्ञानेनाऽपि कर्मणा । हरिर्हि साध्यते भक्त्या प्रमाणंतत्र गोपिका

नृणां जन्मसहस्रेण भक्तिः सुकृतिनां भवेत् ।
कलौ भक्तिः कलौ भक्तिर्भक्त्या कृष्णः पुरः स्थितः ॥ २० ॥

भक्तिद्रोहकरा ये च ते सीदन्ति जगत्त्रये। दुर्वासादुःखमापन्नः पुरा भक्तिविनिन्दकः॥
अलं वृत्तैरलं तीर्थैरलं योगैरलं मखैः। अलं ज्ञानकथालापैर्भक्तिरेकैव मुक्तिदा ॥२३॥
एवमुक्तं मया सा तु स्वमाहात्म्यं निशम्य वै। सर्वाङ्गहर्षसंयुक्ता मां पुनर्वाक्यमब्रवीत्
अहो नारद धन्योऽसि प्रीतिस्तेमयिनिश्चला। न कदाचिद्विमुञ्चामिचित्तंतेमयिसंगतम्

कृपालुना त्वया साधो ! मद्बाधा ध्वंसिता क्षणात्।
पुत्रयोश्चेतना नास्ति ममेमौ प्रतिबोधय ॥ २५ ॥

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा कारुण्येनान्वितोह्यहम्। तयोःप्रबोधनंकर्तुं प्रवृत्तःपाणिनास्पृशन्
मुखं संसृज्य कर्णान्ते शब्दमुच्चैःसमुच्चरन्। ज्ञान!प्रबुध्यतां शीघ्रंवैराग्य!प्रतिबुध्यताम्
वेदवेदान्तघोषैश्च गीतापाठैर्मुहुर्मुहुः। बोध्यमानौ तदा तेन कथं चिद्बोधमागतौ॥
नेत्रैरनवलोकन्तौ जृम्भन्तौ सालसावुभौ। बकवत्पलितौ प्रायः शुष्ककाष्ठःसमाङ्गकौ
क्षुत्क्षामौ तौ निरीक्ष्यैव पुनः स्वापमुपागतौ। तदा चिन्तापरोऽभूवंकिंविधेयंमयेतिच

अहो निद्रा कथं याति वृद्धत्वं चानयोः परम्।
चिन्तयन्निति गोविन्दं स्मरन्नासं द्विजोत्तमाः ! ॥ ३१ ॥

व्योमवाणी तदैवाभून्मात्रृषे खिद्यतामिति। उद्यमःसफलस्ते तु भविष्यति न संशयः
एतदर्थं तु सत्कर्मसुरर्षे त्वं समाचर। तत्कर्म तेऽभिधास्यन्ति साधवः साधुभूषणाः
सत्कर्मणि कृते तस्मिन्स्वपनं वृद्धताऽनयोः। गमिष्यति क्षणाद्भक्तिःसर्वतःप्रसरिष्यति

इत्याकाशवचः स्पष्टं निशम्याऽपि मया द्विजाः।
न ज्ञातं यन्नभोवाण्या गोप्यत्वेन निरूपितम् ॥ ३५ ॥

किं तत्कर्म च येनैतौ भवतोज्ञानसंयुतौ। क भविष्यन्तिं ते सन्तःकथंवक्ष्यन्तिकर्मसत्
मयाऽत्र किं प्रकर्त्तव्यंयदुक्तंव्योमभाषया। अथतौ तत्रसंस्थाप्यनिर्गतोऽहंबहिर्द्विजाः
वृन्दारण्यादपृच्छं च यत्रतत्रद्विजोत्तमान्। वृत्तान्तंसर्वएवाऽथश्रुत्वाविस्मितमानसाः
न चोत्तरं प्रयच्छन्ति ह्यनभिज्ञा नभोगिरः। असाध्यं केचनप्रोचुरविज्ञेयमथाऽपरे॥
मूकीवभूवुरन्ये तु चिन्तमानाः पुनःपुनः। वेदवेदान्तघोषैश्च गीतापाठैर्मुहुर्मुहुः ॥४०॥
बोध्यमानं त्रिकं तत्तु नोदतिष्ठदहो विधिः। योगिना नारदेनाऽपि स्वयं न ज्ञायतेतुयत्

तत्कथं शक्यते कर्तुमितरैरिह मानुषैः । ततश्चिन्तातुरश्चाऽहं बदरीवनमागतः ॥ ४२ ॥
तपश्चरामि चाऽत्रैव तदर्थं कृतनिश्चयः । तावद्ददर्श पुरतः सनकाद्यान्मुनीश्वरान् ॥४३
कोटिसूर्यसमाभासानुवाच मुनिसत्तमान् । इदानीं भूरिभाग्येण भवतां दर्शनं ह्यभूत् ॥
तदुपायं महाभागा वदन्तु प्रीतमानसाः । भवन्तो योगिनां श्रेष्ठा बुद्धिमन्तोबहुश्रुताः॥
कुमारा एव पञ्चाब्दाः पूर्वेषामपि पूर्वजाः । सदा वैकुण्ठनिलया हरिकीर्त्तनतत्पराः ॥
लीलामृतकथोन्मत्ता हरिस्मरणतत्पराः । अतः कालसमादिष्टा जरा युष्मान्न बाधते॥
येषां भ्रूभङ्गमात्रेणद्वारपालौ हरेःपुरा । दैत्यौभूत्वा त्रिजन्मानि पुनस्तत्स्थानमास्थितौ
अशरीरगिरोक्तं यत्किं तत्साधनमुच्यताम् । अनुष्ठेयं यथा यत्र प्रब्रुवन्तु कृपालवः ॥
भक्तिज्ञानविरागाणां सुखमुत्पद्यते यथा । ख्यातिर्वः सर्वलोकेषु तथा साधूच्यतांबुधाः

कुमाराऊचुः ।

मा चिन्तां कुरु देवर्षे! स्वचित्तेहर्षमावह । उपायः सुखसाध्योऽत्रविद्यतेविश्वसौख्यदः

अहो नारद ! धन्योऽसि विरक्तानां शिरोमणिः ।
श्रीकृष्णप्रेमपात्राणामग्रणीर्वदताम्वरः ॥ ५२ ॥

त्वयि चित्रं न देवर्षे भक्तिसाधनतत्परे । उचितं कृष्णदासानां भक्तेः संचारणंभुवि॥
ऋषिभिर्बहुधा लोकउपायाः सिद्धये कृताः । श्रमसाध्याश्चतेसर्वे प्रायः स्वर्गफलप्रदाः
वैकुण्ठसाधकः पन्था गुप्तो लोकेषु वर्त्तते । तस्योपदेशकः साधुः प्रायोभाग्येन लभ्यते
यत्ते सत्कर्मनिर्दिष्टं व्योमवाचा मुनीश्वर! । तज्ज्ञेयमिह सर्वज्ञैर्ज्ञानयज्ञः पुरातनैः ॥
श्रीमद्भागवतालापो ज्ञानयज्ञः शुकोदितः । भक्तिज्ञानविरागाणां सुखदः प्रतिभाति नः
कलिदोषा इमे सर्वे श्रीमद्भागवतध्वनेः । प्रभीताः प्रपलायन्ते सिंहशब्दाद्वृका इव ॥
ज्ञानवैराग्यसंयुक्ता भक्तिः प्रेमरसापहा । प्रतिगेहं प्रतिजनं सुखक्रीडां करिष्यति ॥

सूत उवाच ।

कुमारोक्तं समाकर्ण्य नारदः प्रीतमानसः । पुनः प्रोवाच भगवांस्तदुत्कर्षं विभावयन्

नारद उवाच ।

वेदवेदान्तघोषैश्च गीतापाठैः प्रबोधितम् । नोदतिष्ठत्किं तत्तु कलिदोषतिरस्कृतम् ॥

कथं भागवतालापात्तद्विबोधमिहैष्यति । छिन्दन्तु संशयं ह्येनं भवन्तोऽमोघदर्शनाः ॥
विलम्बो नाऽत्र कर्त्तव्यः शरणागतवत्सलाः । ततस्तेसनकाद्यास्तुविरक्ताह्यूर्ध्वरेतसः
सिद्धाः सनातना विप्रा नारदं प्रोचुरादरात् ॥ ६३ ॥

कुमाराऊचुः ।

वेदोपनिषदां साराज्जाता भागवती कथा । अत्युत्तमा ततो भाति पृथग्भूताफलोन्नतिः
आमूलाग्रं रसोऽस्त्येव रसालस्य यथा फले । पृथग्भूतस्तु पानेन यथा विश्वमनोहरः
यथा दुग्धे स्थितं सर्पिर्नच स्वादूपकल्प्यते । पृथग्भूतं तु तद्दिव्यं देवानांप्रीतिवर्द्धनम्
इक्षुष्विवादिमध्यान्तं शर्करा व्याप्यतिष्ठति । पृथग्भूता तु सा मिष्टा तथाभागवतीकथा
श्रीमद्भागवतं नाम पुराणं रसमेव हि । भक्तिज्ञानविरागाणां सौख्यायैव प्रकाशितम्॥
कृष्णेन ब्रह्मणे नाभिकञ्जस्थाय हृदैव हि । तच्चतुःश्लोकमखिलं ब्रह्मैव प्रतिभासते ॥
तुभ्यं च ब्रह्मणा प्रोक्तं तच्चरित्रनिदर्शनम् । त्वयाऽपि व्यासदेवाय प्रोक्तं तत्तापहानये
यदीयस्मरणात्सद्यो निर्विण्णो बादरायणः । चकार महदाख्यातुमात्माराममनोहरम्
अत्र ते विस्मयः केन येन पृच्छेः पुनः पुनः । श्रीमद्भागवतं शास्त्रं क्षमं कृष्णानुकर्षणे

सूत उवाच ।

एतन्निशम्य वचनं समुदाहृतं तु योगीश्वरैः सनकमुख्यतमैरभीष्टम् ।
भक्त्या विधृत्य चरणं च प्रणम्य मूर्ध्ना हृष्टोजगादजगदाधिनिवर्त्तकांस्तान्

नारद उवाच ।

सन्दर्शनं च भवतां विनिहन्त्यघौघं श्रेयस्तनोति भवदुःखदवार्दितानाम् ।
निःशेषशेषमुखगीतकथैकपानात्प्रेमप्रकाशनकृते शरणं गतो वः ॥ ७४ ॥
पुण्योदयेन बहुजन्मसमर्जितेन सत्संगमो यदि भवेत्कृतिनो जनस्य ।
अज्ञानहेतुकृतमोहमहान्धकारो नश्येत्तदा ह्युदयमेति महान्विवेकः ॥ ७५ ॥

इति श्रीपाद्मे महापुराणे पञ्चपञ्चाशत्साहस्र्यां संहितायां उत्तरे खण्डे श्रीमद्भागवत-माहात्म्ये चतुर्नवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १८४ ॥

पञ्चनवत्यधिकशततमोऽध्यायः

कुमाराणामुपदेशमुखेननारदस्यभृग्वादिभिःकामदापुरेगमन, भागवतसप्ताहकरण, कुमारैःभक्तेःस्थानदानवर्णनम्

सूत उवाच ।

अथ देवऋषिस्तत्र कुमाराननुमान्य च । उवाच प्रणतो वाक्यं ज्ञानयज्ञकृतादरः ॥१॥

नारद उवाच ।

ज्ञानयज्ञंकरिष्यामि शुकशास्त्रकथोज्ज्वलम् । भक्तिज्ञानविरागाणां स्थापनार्थं प्रयत्नतः
यत्र कार्यो मया यज्ञः स्थानं तत्कथ्यतांद्विजाः । चत्वारोयज्ञवाहाश्च यूयमेव वृता मया
कियद्भिर्दिवसैः श्राव्या श्रीमद्भागवतीकथा । कोविधिस्तत्रकर्तव्यो ज्ञानयज्ञविशारदाः

कुमाराऊचुः ।

शृणु नारद वक्ष्यामस्तुभ्यंयत्रकथान्नृणाम् । शृण्वतांपापराशिघ्नी भवेत्पुण्यविवर्द्धिनी
गङ्गाद्वारसमीपे तु कामदाख्यं पुरं महत् । स्वर्णद्याश्चोत्तरे पुण्ये तटमानन्दनामकम् ॥
नानाऋषिगणैर्जुष्टं देवसिद्धनिषेवितम् । नानातरुलताकीर्णं स्वच्छकोमलवालुकम् ॥
रम्यमेकान्तदेशस्थं स्वर्णपङ्कजशोभितम् । यत्समीपस्थजीवानां क्षेत्रस्यैव प्रभावतः ॥

मिथः संस्निग्धचित्तानां वैरं चेतसि न स्थितम् ।
ज्ञानयज्ञस्त्वया तत्र कर्तव्यो हि प्रयत्नतः ॥ ६ ॥

अपूर्वरसदात्री च कथा तत्र भविष्यति । वृन्दावनप्रतोलिस्थं जराजीर्णकलेवरम् ॥
सुतद्वयं पुरस्कृत्य भक्तिस्तत्राऽऽगमिष्यति । यत्र भागवतीवार्ता भक्तिस्तत्रसहात्मजा

कृष्णकीर्तिसुधां पीत्वा तरुणीव भविष्यति ॥ १२ ॥

सूत उवाच ।

एवमुक्त्वा कुमारास्ते नारदेन समन्ततः । गङ्गाद्वारे समाजग्मुर्ज्ञानयज्ञाय सत्वराः ॥
यदा प्राप्तास्तटं ते तु गङ्गया भार्गवर्षभ ! । तदा कोलाहलश्चासीद्भूर्लोकादिकसप्तसु

श्रीमद्भागवतास्वादलम्पटास्सासलौकिकाः ।
धावं धावं समाजग्मुः प्राचीना वैष्णवाश्च ये ॥ १५ ॥
भृगुर्वसिष्ठः श्च्यवनश्च गौतमो मेधातिथिर्देवलदेवरातौ ।
रामस्तथा गाधिजशाकलौ च मृकण्डपुत्रात्रिजपिप्पलादाः ॥ १६ ॥
योगेश्वरौ व्यासपराशरौ च शुकादयो भागवतप्रधानाः ।
शिष्यैरुपेता बहुशास्त्रविज्ञाः कृष्णामृतास्वादकृतैकतानाः ।
सर्वेऽप्यमी मुनिगणास्सहपुत्रमित्रस्वस्त्रीभिराययुरतिप्रणयेन युक्ताः ॥१७॥
वेदान्तानिच वेदाश्चमन्त्रास्तन्त्राणिसंहिताः । दशसप्तपुराणानिषट्छास्त्राणियथाययुः
गङ्गाद्याः सरितस्तत्र पुष्करादिसरांसि च । क्षेत्राणि च दिशःसर्वादण्डकादिवनानिच
हिमाद्योनगास्तत्रदेवगन्धर्वकिन्नराः । द्वीपाः समुद्रा दिक्पालाःपातालस्थास्तथाययुः
दीक्षायां नारदेनाऽथ दत्तमासनमुत्तमम् । कुमारा वन्दिताःसर्वे निषेदुः कृष्णतत्पराः
वैष्णवाः सुविरक्ताश्च न्यासिनो ब्रह्मचारिणः ।
मुख्या ह्यग्रे स्थितास्तेषां पुरतो नारदः स्थितः ॥ २२ ॥
वामभागे मुनिगणा दक्षिणे च दिवौकसः । वेदोपनिषदोऽन्यत्र तीर्थानिच भृगूद्वह!॥
जयशब्दो नमःशब्दः शङ्खशब्दस्तथैव च । बभूवाऽऽकाशसंस्पर्शी घोषयन्विदिशो दश
विमानानि समारुह्य प्रहृष्टा नाकवासिनः । कल्पवृक्षप्रसूनैश्च तां सभां समवाकिरन्

सूत उवाच ।

एवं तेषु निविष्टेषु भृग्वादिषु यथार्हतः । श्रीभागवतमाहात्म्यमूचिरे नारदाय ते ॥

कुमाराऊचुः ।

शृणु नारद! वक्ष्यामि महिमानं महाद्भुतम् । श्रीमद्भागवताख्यस्य शास्त्रस्यविधिपूर्वकम्
सदा नरैः सुकृतिभिः सेव्या भागवतीकथा । यस्याःश्रवणमात्रेण कृतार्थत्वंप्रयान्तिते
ग्रन्थोऽष्टादशसाहस्रो द्वादशस्कन्धसंयुतः । परीक्षिच्छुकसम्वादः श्रीमद्भागवताभिधः
तावत्संसारचक्रेऽस्मिन्भ्रमत्यज्ञानमोहितः । यावत्कर्णगतं नोस्याच्छुकशास्त्रंजनस्यच
किं श्रुतैर्बहुभिः शास्त्रैः पुराणैः संहितागमैः । यदि भागवतं पुम्भिर्नश्रुतं भक्तिभावनैः

कथाभागवतस्याऽपि नित्यं भवति यद्गृहे। तद्गृहं तीर्थरूपं हि नृणां पापविनाशनम्
अश्वमेधसहस्राणि राजसूयशतानि च। भगवत्याः कथायाश्च कलांनार्हन्ति षोडशीम्
तावत्पापानि तिष्ठन्ति देहेऽस्मिन्मुनिपुङ्गव!। यावन्न श्रूयते सम्यक्छ्रीमद्भागवतं नरैः
न गङ्गा नं गया काशी प्रतिष्ठानं न पुष्करः। कथाया भागवत्याश्च समापुण्यफलेनच

श्लोकार्द्धं श्लोकपादं वा नित्यं भागवतोद्भवम्।
पठस्व स्वमुखेनाऽपि यदीच्छसि भवक्षयम्॥ ३६॥

वेदादिर्वेदमाता च पौरुषं सूक्तमेव च। त्रयीभागवतं चैव द्वादशाष्टाक्षरौ मनू॥३७॥
द्वादशात्मा प्रयागश्चकालःसम्वत्सरात्मकः। ब्राह्मणाश्चाग्निहोत्रंचसुरभिर्द्वादशीतिथिः
तुलसी च वसन्तर्तुः पुरुषोत्तम एव च। एतेषां वस्तुतो नास्ति पृथग्भावो मुनीश्वर!
यश्च भागवतं शास्त्रं व्याकुर्यादन्वहंद्विज!। जन्मकोटिकृतं पापं तस्य नश्यति नारद
श्रुतं च पठितं ध्यातं श्रीमद्भागवतं नृभिः। ददातिमुक्तिं भक्तिंवातुलस्यग्न्योश्चसेवनम्
अन्तकाले तु सम्प्राप्ते भयंत्यक्त्वासुदूरतः। श्रीमद्भागवतंभक्त्याश्रृणुयाद्यः समुक्तिभाक्
प्रौष्ठपद्यां च राकायां हेमसिंहसमन्वितम्। अलङ्कृत्य द्विजाग्र्याय श्रीमद्भागवतं ददेत्

भक्तियुक्तो विमानश्च मिताशी च जितेन्द्रियः।
श्रुत्वाऽऽदितः स कृष्णस्य सायुज्यं लोकमाप्नुयात् ॥४४॥
आजन्ममात्रमपि येन शठेन चित्तं सम्यङ्नियम्य भुवि कृष्णकथा न पीता
चाण्डालवच्च पशुवद्गत! तेन नीतं मिथ्या स्वजन्मजननीभृशमर्दिता च॥
यैर्न श्रुतं भागवतं पुराणमाराधितो नो पुरुषः पुराणः।
मुखे हुतं नैव धरामराणां तेषां वृथा जन्मगतं नराणाम्॥ ४६॥
चित्तं न यस्य तु नरस्य हरेः कथायां सम्प्रीतये दुरितदुष्टमसत्प्रसङ्गात्।
धिक्तं नरं पशुसमं भुविभारभूतमेवं वदन्ति मुनयः किल पूर्वसिद्धाः॥४७॥

दुर्लभैव कथा लोके श्रीमद्भागवतोद्भवा। कोटिजन्मसमुत्थेन पुण्येनैव तु लभ्यते॥

तेन योगनिधे साधो! श्रोतव्या सात्त्वतीकथा।
प्रत्यहं नियमो नास्ति दिनानां वस्तुतो द्विज!॥ ४९॥

सत्येन ब्रह्मचर्येण यतोऽस्य श्रवणं मतम् । ततः कलौ विशेषोहिविधिःसप्तदिनात्मकः
मनसश्चाजयाद्रोगात्पुंसां चैवाऽऽयुषः क्षयात् । कलेर्दोषबहुत्वाच्च सप्ताहश्रवणं मतम्
मनसो निग्रहश्चैव नियमाचरणं तथा । कर्तु सप्तदिनं शक्यं ततो नियमकल्पना ॥
श्रद्धया श्रवणे नित्यमाद्यन्तावधि यत्फलम् । तत्फलं शुकदेवेन सप्ताहश्रवणे कृतम् ॥
यत्फलं नास्ति तपसा न योगेन समाधिना । अनायासेन तत्सर्वं सप्ताहश्रवणाल्लभेत्
यज्ञाद्व्रताच्च तपसो ध्यानाज्ज्ञानाच्चतीर्थतः । श्रीभागवतसप्ताहनियमो ह्युत्तमो मतः ॥

यदा कृष्णो भुवं त्यक्त्वा स्वपदं गन्तुमुद्यतः ।
तदाऽऽज्ञायोद्धवो धीमान्गोविन्दं वाक्यमब्रवीत् ॥ ५६ ॥

उद्धव उवाच ।

भगवन्भवता सर्वं देवकार्यं प्रसाधितम् । अधुना गन्तमिच्छुस्त्वं स्वं पदं तमसःपरम्
अतश्चिन्ता ममोत्पन्नात्वद्वियोगभिया विभो । तामपाकुरु देवेश त्वामहं शरणं गतः॥

आगतोऽयं कलिर्घोरस्सर्वेऽप्यत्र जनाः खलाः ।
भविष्यन्ति ततो नाथ! किं विधेयं तदाऽऽदिश ॥ ५९ ॥

इयं भारवती भूमिः शरणं कं प्रयास्यति । त्वदन्यो दृश्यते नाऽत्र त्रातास्या यदुनन्दन!
अतोऽस्मासु दयांकृत्वा तिष्ठात्रैवदयानिधे!। साधूनां रक्षणायैव त्वमाविरभवः प्रभो
निर्गुणोऽपि निराकारः सच्चिदानन्दविग्रहः । त्वद्वियोगेन ते भक्ताःकथंस्थास्यन्तिभूतले

निर्गुणोपासने कष्टमतोऽस्मद्धितमाचर ॥ ६२ ॥

सूत उवाच ।

इत्युद्धववचः श्रुत्वा चिन्तयित्वा क्षणं हरिः । ददौ भागवतं तस्मै कृपया परया युतः
निजं तेजः समाधाय श्रीमद्भागवते द्विज! । दत्त्वोद्धवाय भगवान्स्वकीयं पदमाविशत्
तेनेयं वाङ्मयी मूर्त्तिर्वर्त्तते श्रीहरेरिह । सेवनात्सततंचास्याःपापं नश्येन्नृणां क्षणात्॥
सप्ताहश्रवणं तेनकथितं सर्वतोऽधिकम् । श्रोतावक्ता प्रच्छकश्च यान्तिमन्मयतां द्विज!
दुःखदारिद्र्यदौर्भाग्यपापप्रक्षलनाय च । कामक्रोधजयार्थं च कलौ भागवतं क्षमम् ॥
अन्यथा वैष्णवी माया देवानामपि दुर्जया । कथं निवर्तते पुंसां श्रीमद्भागवतं विना॥

सूत उवाच ।

इत्येवमुक्त्वा माहात्म्यं श्रीमद्भागवतस्य ते । कथां भागवतीं दिव्यां प्रवक्तुमुपचक्रमुः ॥
वेदोपनिषदांसारे श्रीमद्भागवते द्विजैः । आरभ्यमाणे तत्रैव भक्तिराविरभूत्क्षणात् ॥

प्रेमान्विता चारुतनुर्मुदान्वितौ सुतौ गृहीत्वा तरुणौ स्वदोर्भ्याम् ।
श्रीकृष्ण गोविन्द हरे मुरारे नाथेति नामानि मुहुर्वदन्ती ॥ ७१ ॥
तामागतां भागवतार्थभूषां सुचारुवेषां ददृशुःसदस्याः ।
व्यतर्कयंश्चापि कथं कुतोऽसौ कास्तीतिसर्वेऽपि सुविस्मिताक्षाः ॥ ७२ ॥
ततः कुमारा जगदुःकृतार्था कथार्थतो निष्पतिताऽधुनेयम् ।
एवं गिरः सा ससुता निशम्य जगाद नम्राब्जभुवः कुमारान् ॥ ७३ ॥

भक्तिरुवाच ।

भवद्भिरद्यैव कृताऽस्मि पुष्टा कलौ प्रनष्टाऽपि कथारसेन ।
तिष्ठामि कुत्राऽहमभीष्टमाभ्यां सहास्पदं मह्यमुपादिशध्वम् ॥ ७४ ॥

सूत उवाच ।

तद्वाक्यमाकर्ण्य विधेः कुमारा विचार्य सम्यक्प्रणिधाय चित्ते ।
ऊचुश्च भक्तिं भवरोगहर्त्रीं प्रेमैकदात्रीं हरिभक्तिभाजाम् ॥ ७५ ॥

कुमाराऊचुः ।

भक्तेषु गोविन्दपरायणेषु साधुष्वथो दीनदयापरेषु ।
मनो नियम्योत्पथसम्प्रवृत्तं कृत्वैकतानं हरिपादपद्मे ॥ ७६ ॥
ततो हि दोषाः कलिजा इमे त्वां द्रष्टुं न शक्ताः प्रभवोऽपि लोके ।
कलौ त्वमेकैव जगद्धिताय भविष्यसे नारद ! संप्रणीता ॥ ७७ ॥
सकलभुवनमध्ये निर्धनांश्चातिधन्या निवसति हृदि येषां श्रीहरेर्भक्तिरेका ।
हरिरपि निजलोकं सत्वरं सन्विहाय प्रविशति हृदि येषां प्रेमसूत्रापिनद्धः

इति श्रीपाद्मे महापुराणे पञ्चपञ्चाशत्साहस्र्यां संहितायां उत्तरे खण्डे श्रीमद्भागवत-
माहात्म्ये पञ्चनवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१९५ ॥

षण्णवत्यधिकशततमोऽध्यायः

श्रीमद्भागवतमाहात्म्येगोकर्णवृत्तान्तवर्णनपुरःसरमात्मदेवस्यधुन्धुकारिपुत्र-द्वारापीड़नंगोकर्णसान्त्वनेनवनंगत्वाऽऽत्मदेवस्यमुक्तिप्राप्तिवर्णनम्

सूत उवाच ।

अथ वैष्णवचित्तेषु दृष्ट्वा भक्तिमलौकिकीम् । निजलोकं परित्यज्य भुवमध्यगमद्धरिः
वनमाली घनश्यामः पीतवासाः किरीटधृत् । काञ्चीकलापपर्यस्तोल्लसन्मकरकुण्डलः
त्रिभङ्गललितश्चारुकौस्तुभेन विराजितः । कोटिमन्मथलावण्यो हरिचन्दनचर्चितः ॥
परमानन्दचिन्मूर्तिर्मधुरो मुरलीधरः । आविवेश स्वभक्तानां हृदयान्यमलानि च ॥४॥

वैकुण्ठवासिनो ये च वैष्णवाः शान्तमानसाः ।
गूढरूपाः समायाताः श्रोतुकामा हरेः कथाः ॥५॥

तदा जयजयेत्युच्चैः शब्दोऽभूत्कम्बुशब्दयुक् । येनाऽमङ्गलमत्युग्रं कलिजं प्रलयं गतम्

तत्रस्थानां जनानां च दृष्ट्वा गेहात्मविस्मृतिम् ।
नारदोऽध्यात्मतत्त्वज्ञः कुमारान्प्रत्युवाच ह ॥ ७ ॥

नारद उवाच ।

अलौकिकोऽयं महिमा मुनीश्वराः सप्ताहजन्योऽद्य विलोकितो मया ॥८॥
मूढाः शठा ये पशुपक्षिणोऽपि तेऽतिप्रयान्त्येव गतिं पराख्याम् ।
अतो नृलोके न तु शास्त्रमन्यच्चित्तस्य शुद्ध्यै विहितं पवित्रम् ॥ ६ ॥
अघौघविध्वंसि कृतार्थतावहं कलौ युगे दोषनिधौ कुमाराः ।
के के न शुध्यन्ति वदन्तु मह्यं सप्ताहयज्ञेन कथामयेन ॥ १० ॥
कृपालुभिर्लोकहितो भवद्भिः प्रकाशितः कोऽपि नवीनमार्गः ।

कुमाराऊचुः ।

ये मानवाः पापकृतः सुदुष्टाः सदा दुराचाररताः समत्सराः ।

क्रोधाग्निदग्धाः कुटिलाश्च कामिनः सप्ताहयज्ञेन हरिं व्रजन्ति ते ॥१२॥

सत्येन हीनाः पितृमातृदूषकास्तृष्णाकुलाश्चाश्रमवर्णबाह्याः।

ये दाम्भिका जीवविहिंसकाश्च सप्ताहयज्ञेन हरिं व्रजन्ति ते ॥ १३ ॥

पञ्चोग्रपापाश्छलकारिणश्च क्रूराः पिशाचा इव निर्दयाश्च।

ब्रह्मस्वपुष्टा व्यभिचारिणश्च सप्ताहयज्ञेन हरिं व्रजन्ति ते ॥१४॥

कायेन वाचा मनसाऽपि पातकं नित्यं प्रकुर्वन्ति शठा हठेन ये।

नीचाः कृतघ्ना मलिना दुराशयाः सप्ताहयज्ञेन हरिं व्रजन्ति ते ॥१५॥

सूत उवाच।

अथैवं तुष्टचित्तेऽथ नारदे देवपूजिते। प्रसन्नास्ते कुमाराश्च पुनरूचुश्च नारदम् ॥१६॥

कुमाराऊचुः।

अत्र ते कीर्तयिष्याम इतिहासं पुरातनम्। यस्य श्रवणमात्रेण पापहानिः प्रजायते ॥

तुङ्गभद्रातटे पूर्वं पत्तने कोहलाभिधे। वर्णाश्रमाचारयुते धनधान्यसमाकुले ॥ १८ ॥

आत्मदेवइतिख्यातस्तत्राऽऽसीद्द्विजसत्तमः। वेदविद्याविधिप्राज्ञो नित्यकर्मपरायणः

तत्प्रिया धुन्धुली नाम नित्यं स्वीयहिते रता।

स्ववाक्यस्थापना चाऽपि सुन्दरी सुकुलोद्भवा ॥ २० ॥

पूर्वकर्मविपाकेन प्रायशो बहुजल्पिनी। शूरा च गृहकृत्येषु क्रूरा च कलहप्रिया ॥२१॥

एवं निवसतोस्तत्र दम्पत्योर्निरपत्ययोः। व्यतिक्रान्तं वयश्चापि पञ्चाशद्वर्षसम्मितम् ॥

अथ तौ दुःखितौ जातौ निरपत्यौ गृहे स्थितौ।

सन्तानोत्पत्तये ताभ्यां दत्तं चाऽपि धनादिकम् ॥ २३ ॥

गोभूहिरण्यवासांसि दत्तान्यपि बहूनि च। न पुत्रो नापि दुहिता जायते पूर्वकर्मणा॥

सचैकदा तु निर्विण्ण आत्मदेवो द्विजोत्तमः। गृहंत्यक्त्वा गतोऽरण्यमानपत्येनदुःखितः

यत्र तत्र भ्रमन्भ्रान्तोदुःखाकुलितमानसः। क्षुत्क्षामस्तृट्परीतश्च दैवात्प्राप्तोजलाशयम्

जलं पीत्वा ततस्तस्मिंस्तडागे स द्विजोत्तमः।

वृक्षच्छायां समाश्रित्य निषण्णस्तत्र नारद ! ॥ २७ ॥

अथ तत्र तदैवागात्कश्चित्सिद्धो भ्रमन्महीम् ।
जलं पीत्वा तडागे तु सोऽपि तत्रैव चाऽऽगतः ॥ २८ ॥
तंदृष्ट्वा न्यासिनं शान्तमात्मदेव उदारधीः । सत्कृत्योत्थाय तत्पादौ जग्राहस्वगुरोरिव
उपविष्टौततस्तौ द्वौ कृतप्रश्नौ परस्परम् । सुस्निग्धमानसौ भूत्वा गुरुशिष्याविवाश्रमे
अथ तं स यतिर्दृष्ट्वा श्वसन्तं दुःखितान्तरम् । पप्रच्छ करुणासिन्धुरात्मदेवं पुरःस्थितम्

सिद्ध उवाच ।

का ते चिन्ता द्विजश्रेष्ठ! दुःखाय हृदि वर्तते । तां समाचक्ष्व धर्मज्ञ! परितापप्रदायिनीम्
तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य सिद्धस्य सुमहात्मनः ।
आत्मदेव उवाचाऽथ स्वस्य दुःखस्य कारणम् ॥ ३३ ॥

आत्मदेव उवाच ।

किं ब्रवीमि मुने दुःखं सञ्चितं पूर्वकर्मणाम् । मदीयाः पूर्वजास्तोयं कवोष्णमुपभुञ्जते
मद्दत्तंनैव गृह्णन्ति पितरो देवताबलिम् । तेनदुःखेन निर्विण्णः प्राणांस्त्यक्तुमिहाऽऽगतः
धिग्जीवितं प्रजाहीनं गृहं चैव धनं कुलम् ।
पाल्यते या मया धेनुः सा वन्ध्यात्वमेति ह ॥ ३६ ॥
यो मया रोपितो वृक्षःसोऽपि वन्ध्यत्वमागतः ।
निर्भाग्यस्याऽनपत्यस्य किमतो जीवितेन मे ॥ ३७ ॥

कुमारा ऊचुः ।

इत्युक्त्वा स रुरोदोच्चैस्तत्पुरो दुःखपीडितः । यदा तदा यतेश्चित्तेकरुणाऽभूद्गरीयसी
ललाटाक्षरमालां च दृष्ट्वा ज्ञात्वा स योगवान् ।
आत्मदेवं द्विजं प्राज्ञः पुनरूचे सविस्तरम् ॥ ३६ ॥

सिद्ध उवाच ।

शृणु विप्र! मया तेऽद्य प्रारब्धमवलोकितम् । सप्तजन्मावधिप्राप्तिः पुत्रस्य न च दृश्यते
मुञ्चाऽऽग्रहं प्रजाहेतोर्बलिष्ठा कर्मणो गतिः । विवेकं तु समासाद्य सुखीभव महामते!
एवमुक्तं समाकर्ण्य सिद्धस्य द्विजसत्तमः । प्रजाशाबद्धचित्तस्तु सिद्धंप्राहाऽतिदुःखितः

विप्र उवाच ।

विवेकेन भवेत्किं मे पुत्रंदेहि बलादपि । नो चेत्त्यजाम्यहं प्राणांस्त्वदग्रे शोकमूर्च्छितः
इति विप्राग्रहं दृष्ट्वा प्राब्रवीत्स तपोधनः । सन्ततेः सगरोदुःखमवापाङ्गः प्रजापतिः ॥
चित्रकेतुर्गतः कष्टं विधिलेखविमार्जनात् । अतस्त्वमपि धर्मज्ञ! यदि पुत्रं लभेरपि ॥
सुतेन न सुखीभूया दैवं हि बलवत्तरम् । इत्युक्त्वा द्विजवर्याय स सिद्धः साधुसम्मतः
ददावेकं फलं तस्मै प्राग्रहेण सुतार्थिने । इदं फलं मया तुभ्यं दत्तं पुत्राप्तये द्विज! ॥
भार्यायै देहि पुत्रस्ते भविष्यति न संशयः । सत्यं शौचं दयादानमेकभक्तं तु भोजनम्
वर्षावधि स्त्रिया कार्यं तेनशुद्धो भवेत्सुतः । एवमुक्त्वा ययौ योगी विप्रस्वगृहमागतः

दत्त्वा पत्न्यै फलं तत्तु सिद्धोक्तमवदच्च ह ।

अथ सा धुन्धुली क्रूरा स्ववाक्यस्थापनोत्सुका ॥ ५० ॥

स्वसख्यै प्राह तत्सर्वं पत्योक्तं सिद्धभाषितम् । यद्यहं भक्षये चेदंफलं सिद्धेनचार्पितम्
गर्भो मम भवेत्तर्हि कथं चाऽहं सहाम्यहम् । स्वल्पं भक्ष्यमशक्तिश्च गमने गृहकर्मणि
तिर्यक्चेदागतो गर्भो तदा मे मरणं भवेत् । प्रसूतौ दारुणं दुःखं सुकुमारी कथं सहे

मन्दायां मयि सर्वस्वं ननान्दा संहरेत्सदा ।

चिन्ता मे समनुप्राप्ता किं करोमि शुचिस्मिते ! ॥ ५४ ॥

सा तद्वचनमाकर्ण्य स्नेहभङ्गभयाद्द्विज ! । एवमेवेति तां प्राह प्रीत्या प्रहसितानना ॥
एवं कुतर्कयोगेन तत्फलं नैव भक्षितम् । पत्या पृष्टे फलं भुक्तं भुक्तंचेति तयेरितम् ॥
एकदा भगिनी तस्याः स्वेच्छया तद्गृहं गता । तदग्रे कथितंसर्वं चिन्तेयं महती हि मे
दुर्बला तेनदुःखेन ह्यनुजे करवाणि किम् । साब्रवीन्ममगर्भोऽस्ति तुभ्यंदास्ये प्रसूतितः
तावत्कालं सगर्भेव गुप्तातिष्ठ गृहेसुखम् । तं बालं पोषयिष्यामि त्वद्गृहे चैवनित्यशः

फलं धेनोः प्रयच्छाऽद्य परीक्षार्थं शुभानने! ।

इत्युक्त्वा सा ययौ गेहमात्मनो हृष्टमानसा ॥ ६० ॥

धुन्धुल्याऽपि यथोद्दिष्टं तद्भगिन्या तथा कृतम् ।

अथ प्रसूय सा बालं धुन्धुल्यै चार्पयद्द्रुतम् ॥ ६१ ॥

तया च कथितं भर्त्रे प्रसूतः सुखमर्भकः। लोकस्यसुखमुत्पन्नमात्मदेवप्रजोदयात्॥
दत्त्वा दानं द्विजाग्रेभ्यो जातकर्म चकारच। गीतवादित्रनिर्घोषो गृहे तस्याऽतिमङ्गलम्
बभूवहर्षमापन्न आत्मदेवो महामतिः। अथ सा प्राह भर्त्तारं दुग्धं मे स्तनयोर्नहि॥६४

पालयिष्ये कथं बालं सद्यः सूतं प्रभोऽधुना।
मत्स्वसुश्च प्रसूता या मृतो बालः पुराऽभवत्॥ ६५॥

तामानीय गृहे रक्ष साऽर्भकं पोषयिष्यति। इतिश्रुत्वा वचस्तस्य धुन्धुल्या द्विजसत्तमः

तथैव कृतवान्भ्रान्तस्त्वात्मदेवो मुदाऽन्वितः।
धुन्धुकारीति नामाऽस्य कृतं मात्रा यथार्थतः॥ ६७॥
स्तन्येन पोषमाप्नोति नित्यं मातृष्वसुः सुतः।
त्रिमासे निर्गते चाऽथ सा धेनुः सुषुवेऽर्भकम्॥ ६८॥

सर्वाङ्गसुन्दरं दिव्यं निर्मलं कनकप्रभम्। दृष्ट्वा प्रसन्नस्तं विप्रः संस्कारान्स्वयमादधे
तं दिदृक्षवआयाता जनाः सर्वेऽतिविस्मिताः। आत्मदेवस्यविप्रस्य महाभाग्योदयेनच
धेन्वा बालः प्रसूतश्च देवरूपोऽतिकौतुकम्। न ज्ञातं तद्रहस्यं तु केनापि विधियोगतः

गोकर्णं तं सुतं दृष्ट्वा गोकर्णेत्येव चाभ्यधात्।
कियत्कालेन सम्प्रातौ तारूण्यं तावुभावपि॥ ७२॥

गोकर्णःपण्डितोज्ञानीधुन्धुकारीमहाखलः। स्नानशौचक्रियाहीनोऽक्ष्यभक्षीक्रुधाप्लुतः
चौरःसर्वजनद्वेषी दुष्टचाण्डालसङ्गतः। क्रीडतो ह्यर्भकान्धृत्वा बलात्कूपे निपातयेत्
एवं वेश्याप्रसङ्गेनाऽनयद्द्रव्यं क्षयं पितुः। पिताकृपणवत्तस्य शुचा निःस्वो रुरोद ह
अनपत्यसुखी नित्यं कुपुत्रो दुःखदायकः। सिद्धेनोक्तं वचः सत्यमनुभूतं मयाऽधुना

क गच्छामि क तिष्ठामि को मे दुःखं निवारयेत्।
प्राणांस्त्यक्ष्ये जले वह्नौ भृगोर्वापि पते ह्यहम्॥ ७७॥

इत्येवं चिन्तयानं तमधोमुखमुपागतः। गोकर्णो जनकं ज्ञानी बोधयामास तत्त्वतः॥

गोकर्ण उवाच।

असारस्तात! संसारो दुःखमोहप्रदो नृणाम्।

कः सुतः किंधनं कस्य का जाया कः पतिः पितः! ॥ ७९ ॥
मोहेन बद्धो दीनात्मा लोकः क्लिश्यति नान्यथा ।
नचेन्द्रस्य सुखं किञ्चिन्न सुखं चक्रवर्तिनः ॥ ८० ॥
विरक्तस्य सुखं तात! मुनेरैकान्तशीलिनः । मुञ्चाऽज्ञानं प्रजारूपं मोहं नरककारणम्
निर्द्वन्द्वो निरभीमानो व्रज त्यक्त्वाऽखिलं वनम् ।
ततस्तद्वाक्यमाकर्ण्य गोकर्णं स द्विजोऽब्रवीत् ॥ ८२ ॥

द्विज उवाच ।

यत्कर्त्तव्यं वने साधोतन्ममाऽऽचक्ष्व विस्तरात् । मोहपाशनिबद्धंहि शठंकृपणमानसम्
संसारगर्ते पतितं मामुद्धर दयानिधे! । पितुरित्थं वचः श्रुत्वा गोकर्णो ज्ञानपण्डितः
उवाच दीनं निर्विण्णं पितरं हृष्टमानसः ।

गोकर्ण उवाच ।

मांसास्थिरक्तनिकरैस्त्वशरीरकेऽस्मिन्स्वत्वंत्यजाऽऽशुममतां वनितासुतादौ
पश्याऽनिशं जगदिदं क्षणभङ्गनिष्ठं ज्ञानी विरागरसिको भव भक्तिनिष्ठः ॥
धर्मं भजस्व सततं त्यज लोकधर्मान्संसेव्य साधुपुरुषाञ्जहि कामतृष्णाम्
अन्यस्यदोषगुणचिन्तनमाशुमुक्त्वा विष्णोःकथारसमथोनितरांपिव त्वम्

कुमाराऊचुः ।

एवं सुतोक्तविदितानुभवो निरीहस्त्यक्त्वा गृहं स्थिरमतिर्गतषष्टिवर्षः ।
नित्यं हरिप्रियजनानुगतो महात्मा दुष्प्रापमाप च पदं स हरेर्वनस्थः ॥८७

इति श्रीपाद्मे महापुराणे पञ्चपञ्चाशत्साहस्र्यां संहितायां उत्तरे खण्डे श्रीमद्भागवत-माहात्म्ये षण्णवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १९६ ॥

सप्तनवत्यधिकशततमोऽध्यायः

धुन्धुकारिवृत्तान्तेतस्यवेश्याभिर्धनलोभेनवधकरणं पिशाचत्वप्राप्तिश्च धुन्धुकारिदशाखेदखिन्नस्यगोकर्णस्यंब्राह्मणानांपुरोज्ञापनंसूर्याज्ञयाभागवत-सप्ताहकरणेतस्यपिशाचत्वनिरासोगोलोकप्राप्तिश्च

कुमाराऊचु ।

पितर्येवं वनं प्राप्तो पश्चादागत्य नारद !। जननीं तर्जयामास धुन्धुकारी महाखलः ॥१
क्वचित्तं तिष्ठतिब्रूहि मातरं प्रति नारद!। सर्वथा त्वां हनिष्यामि नचेद्ब्रूया निधानकम्

सा तस्य वचनात्त्रस्ता रात्रौ दुःखितमानसा ।
निपत्य कूपे तु मृता लोकैर्ज्ञात्वा वहिष्कृता ॥ ३ ॥

गोकर्णस्तां तु निर्हृत्यद्विजैस्तज्ज्ञातिवान्धवैः । तीर्थयात्रांययौप्राज्ञः समदुःखसुखोमुने
धुन्धुकारी गृहे तिष्ठन्स्वके पण्यवधूवृतः । अत्युग्रकर्माचारेण तत्पोषणविमूढधीः ॥५
भूषणान्यभिलिप्सन्त्यस्तमूचुर्वारयोषितः । भोभोः प्रिय वयंसर्वास्त्वया नाथेनसंगताः

स्थिता नैवाऽत्र कोऽप्यन्यो धनदोऽस्त्येति मानद !।
तस्मात्सूक्ष्माणि वस्त्राणि भूषणानि द्युमन्ति च ॥ ७ ॥
देहि नो चेद्व्रजिष्यामस्त्वत्सकाशान्नरान्तरम् ।
इति श्रुत्वा वचस्तासां चिन्तयित्वा क्षणं स च ॥ ८ ॥
निर्गतः स्वगृहाद्रात्रौ कामान्धो मृत्युमस्मरन् ।
मुषित्वा कस्यचिद्गेहाद्वस्त्राण्याभरणानि च ॥ ९ ॥

ददौताभ्योमुदायुक्तः प्रीत्यैतासां स नारद!। तानिदृष्ट्वा ह्यमूल्यानि वस्त्राण्याभरणानिच
ताःस्त्रियश्चिन्तयामासुश्चौर्येणैतानि चामुना । आहृतानीति निश्चित्यपरस्परममन्त्रयन्
चौर्यं करोत्यसौ नित्यमेनंराजा ग्रहीष्यति । वित्तंहृत्वा पुनश्चैवमारयिष्यतिनिश्चितम्
अतो रहसि चास्माभिर्हत्वाऽमुंचौर्यकारिणम् । वित्तं च वहु संगृह्य किमन्यत्रनगम्यते

इतिताःक्रूरहृदयाःसुप्तं कण्ठग्रहं तदा। पाशैः सुतीक्ष्णैर्वद्ध्वा च व्यापादयितुमुद्यताः
यदा च न मृतश्चाऽसौ भृशं कण्ठग्रहेण वै। तदाङ्गाराणि बहुशोमुखे चास्यविचिक्षिपुः
अग्निज्वालातिदुःखेन व्याकुलोनिधनं गतः। तद्देहंचिक्षिपुर्गर्ते प्रायः साहसिकाःस्त्रियः
न ज्ञातं तच्चरित्रं तु केनापि मुनिसत्तम!। लोकैः पृष्टा वदन्तिस्म दूरे यातः पतिर्हिनः
आगमिष्यति दीर्घेणकालेन धनकर्षितः। अतःस्त्रीणांन विश्वासः कर्त्तव्यो विदुषांवरैः

विश्वस्तं सर्वथा घ्नन्ति प्रार्थयंन्त्यो नवं नवम्।
सुधामयं वचो यासां कामिनां रसवर्द्धनम्॥ १६॥

हृदयंक्षुरधाराभं प्रियःको नाम योषिताम्। अथ ता बहुलं वित्तं गृहीत्वा वारयोषितः
ग्रामान्तरं ययुः शीघ्रं भयाद्राज्ञोऽतिविह्वलाः। धुन्धुकारी बभूवाऽथ महाप्रेतःकुकर्मकृत्
वात्या रूपधरोनित्यं धावन्दुर्मृत्युतो दिशः। शीतातपपरिक्लिष्टो निराहारःपिपासितः
न च लेभे सुखं काऽपिहा हेति प्रवदन्मुहुः। कियत्कालान्तरे त्वेनं मृतं चैवाववुध्यच

गोकर्णस्तीर्थयात्रायां गयाश्राद्धमथाऽकरोत्।
समाप्य तीर्थयात्रां तु स्वं पुरं समुपेयिवान्॥ २४॥

सभाजितःसपौरैस्तुप्रीत्या स्वजनबान्धवैः। उवासस्वगृहे चैवदिनानि कतिचिद्द्विजः
रात्रौप्रसुप्तं गोकर्णंज्ञात्वा वेश्माङ्गणे स तु। धुन्धुकारी महादुष्टो रौद्रं रूपं व्यदर्शयत्
क्षणं नागःक्षणं चोष्ट्रःक्षणं स महिषोऽभवत्। क्षणमग्निः क्षणंसर्पः क्षणेन पुरुषोऽभवत्
वैपरीत्यमिदं दृष्ट्वागोकर्णो धैर्यसंयुतः। चिन्तयामास मेधावी किमेतदिति विस्मितः
अयं दुर्गतिमापन्नः कोऽप्यस्ति पुरुषाधमः। इतिनिश्चित्य मनसा तमुवाच दयान्वितः

गोकर्ण उवाच।

कस्त्वमुग्रतरो रात्रौ भीषयन्मामुपागतः।
प्रेतो वाऽथ पिशाचो वा कुतः प्राप्तो दशामिमाम्॥ ३०॥

तद्ब्रूहि त्वंमहाभाग! किं कार्यन्तेमयाऽधुना। घोररूपो यतो रात्रौ मत्समीपमुपागतः
इति श्रुत्वा वचो भ्रातुर्धुन्धुकारी महाखलः। प्रेतभावमनुप्राप्तो रुरोद भृशमातुरः॥३२
वक्तुं नैव क्षमो वाचःप्रेतत्वेन विमोहितः। सञ्ज्ञया निर्दिदेशाऽथ जलं पातुं पिपासितः

अथाऽसौ सुमहाभागो गोकर्णः साधुसम्मतः ।
स्वकाञ्जलौ जलं कृत्वा प्राक्षिपत्तमुदीरयन् ॥ ३४ ॥
तत्क्षिप्तं तज्जलं भ्रात्रा गोकर्णेन महात्मना । उपस्थितंच तृप्त्यर्थं प्रेतस्यधुन्धुकारिणः
अथोवाचागतज्ञानः प्रदत्तेनाम्बुनाऽमुना । पुण्यात्मनात्मनोभ्रात्रा गोकर्णेन च नारद

प्रेत उवाच ।

अहंभ्राता त्वदीयोऽस्मि धुन्धुकारीतिनामतः । आत्मनः कर्मदोषेण प्रेतत्वंसमुपागतः
मम माता मृता दुःखाद्बहुशस्तर्जितामया । द्रव्यहेतोस्ततः पश्चाद्दारस्त्रीपोषणोत्सुकः
निषिद्धं कृतवान्कर्म चौर्यादिधनलोभतः । एकदा प्रार्थितस्ताभिर्भूषणान्यम्बराण्यहम्
धनिकस्य गृहाद्रात्रौ मुषित्वा तान्युपानयम् । ततस्ताधनलोभेन पाशैर्बद्धा गलेबलात्
मां तु व्यापादयामासुर्वह्निक्षेपेण मानद ! । गृहीत्वा मद्धनं भूरि ताःसर्वा भूपतेर्भयात्
पलायिताःपुरादस्मात्स्वार्थोन्मूलितसौहृदाः । अतःप्रेतत्वमापन्नो भ्रातरद्यत्वयाऽम्बुना
सिक्तः सञ्ज्ञामहंप्राप्तः पुण्येनाऽतिकृपालुना । वाताहारेण जीवामि दैवादिष्टफलोदयः
अपश्यं त्वामहं सुप्तं भ्रातरं स्वगृहाङ्गणे । ततस्ते ह्यनभिज्ञस्य धर्षणाय कृतोद्यमः ॥४४
अभवं सहसा साधो ! ज्ञातश्चाऽहं त्वयाऽधुना ।
दीनबन्धो दयासिन्धो ! भ्रातर्मामाशु मोचय ॥ ४५ ॥
प्रेतभावादमुष्मात्त्वं कृतार्थोऽसिनसंशयः । इतिश्रुत्वावचो भ्रातुर्गोकर्णोज्ञानवान्सुधीः
भ्रातरं प्राह खिन्नात्मा दुःखितं धुन्धुकारिणम् ॥ ४७ ॥

गोकर्ण उवाच ।

तुभ्यं दत्तो मया पिण्डो गयायां त्वामहं मृतम् ।
श्रुत्वा लोकमुखाद्भ्रातस्त्वं कथं प्रेततां गतः ॥ ४८ ॥
गयापिण्डप्रदानेन दुर्गतोऽपि शुभांगतिम् । प्राप्नोति नाऽत्रसंदेहस्त्वं कथं न दिवंगतः
भ्रातुरित्थं वचः श्रुत्वा गोकर्णस्य महात्मनः ।
धुन्धुकारी दुःखितात्मा प्रोवाच पुरतः स्थितः ॥ ५० ॥
गयाश्राद्धशतेनापि न मे मुक्तिर्भविष्यति । उपायोऽन्यश्चिन्तनीयो ममोद्धारायवैत्वया

इति तद्वाक्यमाकर्ण्य गोकर्णो विस्मयंगतः । प्राह श्राद्धैर्नमुक्तिश्चेत्तर्ह्यसाध्यागतिस्तव
इदानीं त्वं निजस्थानमातिष्ठ प्रेत! निर्भयः । विचार्याऽहं करिष्यामिमुक्त्युपायं परन्तव
इतिवाक्यं समाकर्ण्य धुन्धुकारी ततो गतः । निजंस्थानं श्मशानस्थंकलिद्रुममतःपरम्
शेषांरात्रिं स गोकर्णश्चिन्तयन्नेवनारद । तस्यमुक्तिस्थितस्तत्र तदुपायं न चाध्यगात्॥
प्रातस्ततःसगोकर्णः स्वज्ञातिकुलबान्धवान् । धर्मशास्त्रविदो विप्रान्नात्रिवृत्तंन्यवेदयत्

ते विचार्य च तद्वृत्तं शास्त्रेषु बहुशो द्विजाः ।
यदा न ज्ञातवन्तस्तद्वृत्तं सूर्यंतदाऽस्तुवन् ॥ ५७ ॥

द्विजाऊचुः ।

नमस्ते भास्करादित्य तमोहन्तर्गभस्तिमन्!। लोकसाक्षिञ्जगद्धाम सुरासुरनमस्कृत!॥
द्वादशात्मन्हरिहय! भास्वँल्लोकप्रबोधक!। त्वं गतिः सर्वलोकानांसततंधर्मशीलिनाम्

त्वं ब्रह्मा त्वं हरिः शूली सृष्टिस्थितिविनाशकृत्!।
त्वामृते नास्ति लोकेऽस्मिञ्छरणं प्राणिनां विभो!॥ ६०॥

शर्वस्त्वं क्षितिरूपोऽसिभवोऽसिजलरूपधृत् । त्वमग्निरूपोरुद्रोऽसिवायुरस्युग्ररूपधृत्
भीमोऽस्याकाशदेहस्त्वं यज्वा पशुपतिः स्वयम् । महादेवःसोममूर्तिरीशानःसूर्यएवहि
तवाऽष्टौ मूर्त्तयो दिव्या इज्यन्तेवेदवादिभिः । सर्वकामसमृद्ध्यर्थंव्याप्तलोकत्रयस्य च

मत्स्यस्त्वं वेदधृक्चाऽसि कूर्मश्चाऽद्रिधरो वरः ।
धराधरो वराहोऽसि लोकधृत्त्वं त्रिविक्रमः ॥ ६४ ॥
ब्रह्मध्रुग्घ्नो भार्गवस्त्वं लोकध्रुग्घ्नोऽसि राघवः ।
भूभारहन्ता कृष्णोऽसि बुद्धोऽस्यसुरमोहकृत् ॥ ६५ ॥

कल्क्यसि म्लेच्छहन्तात्वंधर्मग्लानौयुगेयुगे । देवासुरमनुष्याणांपशुपक्ष्यम्बुचारिणाम्
नानाविधानां जीवानांत्वंस्रष्टाब्रह्मरूपधृत् । इन्द्रोऽसि धर्मराजोऽसिवरुणस्त्वंधनेश्वरः
लोकपालस्वरूपेण वर्त्तसे गोगणेश्वर!। त्रयीमूर्त्तिस्त्रिकालेज्यस्त्रिधामात्रिगुणात्मकः
त्वमेव पूज्यसे लोकैस्त्रिधा भिन्नो दिवाकरः । पद्मप्रबोधनकरस्त्वमेवाऽसि जगत्पते!
इत्युदीर्य द्विजश्रेष्ठायावत्तस्थुर्मुनीश्वर!। तावदाकाशगः प्राह स्फुटं तेषां तु श्रृण्वताम्

श्रीसूर्य उवाच ।

श्रूयतां भो द्विजश्रेष्ठा यदर्थं वर्णितोऽस्म्यहम् । भवद्भिर्धुन्धुलीसूनोर्महापातकशान्तये॥
आत्मदेवस्य पुण्येन गोकर्णो रौहिणोह्ययम् । श्रीभागवतसप्ताहंकृत्वोद्धर्ता भविष्यति
यद्भवद्भिः कृतं स्तोत्रं मम वैभववर्णनम् । तेन स्तुत्वा नरो विप्रा देवयानं लभिष्यते॥

पुत्रार्थी च धनार्थी च धर्मार्थी मोक्षकामुकः ।
वाञ्छाचिन्तामणिस्तोत्रंपठित्वात्यन्तमाप्नुयात् ॥ ७४ ॥

इत्युक्त्वाभास्करोदेवोविरराममदिविस्थितः । तेद्विजाःसाध्विविप्रोचुर्गोकर्णंहृष्टमानसाः
ततः समाजे विप्राणां तुङ्गभद्रातटे शुभे । कौतुकं सुमहद्द्रष्टुं तत्राऽगान्नागरी प्रजा॥
गोकर्णो ज्ञाततत्त्वार्थोवक्ताध्यासनमास्थितः । नारायणादिकान्नत्वासप्ताहंसमवर्त्तयत्
श्रीहरेस्तु वचः शास्त्रं तीर्थं पादाब्जसम्भवम् । यदिसत्यंतदाप्नोतुधुन्धुलीतनयोगतिम्
इतिसंकल्प्य मनसा श्रीमद्भागवताभिधम् । जन्माद्यस्ययतश्चेति र्धीमह्यन्तमुपावदत्॥
तत्र प्रेतः समागत्य स्थानं पश्यन्नितस्ततः । सप्तग्रन्थियुतं वंशं प्रविष्टो वातरूपधृत्॥

शृण्वत्सु वैष्णवाग्र्येषु ब्राह्मणेष्वथ नारद ! ।
शुश्राव धुन्धुलीपुत्रो ग्रन्थिच्छिद्रस्थितोऽन्वहम् ॥ ८१ ॥

यदा कथाविरामोऽभूत्प्रथमेऽहनि नारद !। तदैका कीचकग्रन्थिःपुस्फोटात्यद्भुतं ह्यभूत्
द्वितीयादिष्वहःस्वेवमेकैकग्रन्थिभेदनम् । बभूव सप्तमे भिन्ने स सद्यः प्रेततां जहौ॥
दिव्यरूपधरोभूत्वा तुलसीदाममण्डितः । पीतवासा घनश्यामः प्रबभौ भूषणान्वितः॥

गोकर्णं भ्रातरं नत्वा प्रोवाचाऽखिलतत्त्ववृक् ।
त्वयाऽहं मोचितो बन्धो ! कृपया प्रेतकश्मलात् ॥ ८५ ॥

धन्या भागवतीवार्ता प्रेतत्वोन्मूलिनी श्रुता । सप्ताहोऽपितथाधन्योविष्णुलोकगतिप्रदः
यत्प्रभावाद्विमुक्तोऽहं प्रेतभावाद्भृशातुरः । आर्द्रं शुष्कंलघुस्थूलंवाङ्मनःकर्मभिःकृतम्
पातकं भस्मसात्कुर्यात्सप्ताहोऽग्निरिवेन्धनम् । अस्मिन्वैभारतेवर्षेदेवानामप्ययंभीप्सितं
शृण्वतांभगवच्छास्त्रंगतिरत्युत्तमाभवेत् । स्नाय्वस्थिमज्जामांसासृक्संङ्घातंदेहमुच्यते
शुचि भागवतास्वादादशुचि त्वन्यथा मतम् । कर्मकश्मलसंदुष्टो देहो नरकभाजनम्

अतो दोषनिवृत्त्यर्थमेतदेव हि साधनम् । बुद्बुदा इव तोयेषु मशका इव जन्तुषु ॥६१
जायन्ते मरणायैव भगवच्छास्त्रवर्जिताः । भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ॥

क्षीयन्ते चाऽस्य कर्माणि श्रुते भागवते द्विजाः ।
एवं ब्रुवति वै तस्मिन्विमानवरमागतम् ॥ ६३ ॥

वैकुण्ठात्तदधिष्ठायगतोऽसौविष्णुमन्दिरम् । विष्णुलोकंगतेतस्मिन्सर्वेविस्मितमानसाः

बभूवुश्चाऽपि पप्रच्छुर्गोकर्णं ते द्विजोत्तमाः ॥ ६४ ॥

द्विज उवाच ।

श्रुतं भागवतं सर्वैरस्माभिरिह संगतैः । किं कारणं महाभागत्वद्भ्रातैकोगतो हरिम्

गोकर्ण उवाच ।

श्रूयताममिधास्यामि कारणं भ्रातृसद्गतौ । यच्छ्रुत्वा यूयमेवाऽपि गोलोकंचगमिष्यथ
सप्ताहश्रावणं कार्यमुपवासपरायणैः । कृष्णैकतानमतिभिर्गोलोकगतिदायकम् ॥ ६७॥
पुनः शृणुध्वं सप्ताहं श्रीमद्भागवतं द्विजाः । एकाग्रचित्ताः सततं कृष्णप्रेमामृतप्रदम् ॥

इति श्रुत्वा वचस्तस्य गोकर्णस्य द्विजोत्तमाः ।
पुनः श्रोतुं भागवतं सप्ताहं समुपावसन् ॥ ६६ ॥

कृष्णैकतानमतयो नियमेन च नारद !। पुनस्ते शुश्रुवुः सर्वे श्रीमद्भागवतं द्विजाः ॥
कथावसाने भगवान्कृष्णः कमललोचनः । आविरासीन्मुनिश्रेष्ठशङ्खचक्रगदाब्जधृत् ॥
किरीटकुण्डलधरो वनमालाविभूषितः । पीतवासा घनश्यामः कटकाङ्गदभूषितः ॥
तं दृष्ट्वा ते द्विजाः सर्वे विष्वक्सेनादिभिर्युतम् । पार्षदप्रवरैर्हृष्टाःप्रणेमुर्भुविसंगताः ॥
जयशब्दो नमःशब्दस्तदासीत्सर्वतो मुने !। अथ शङ्खध्वनिं चक्रे हरिः संहर्षयन्द्विजान्
तदाऽनेके विमानास्तु वैकुण्ठात्समुपागताः । द्विजानां पश्यतां तत्र पार्षदप्रवरैर्युताः ॥
गोकर्णंतु समालिङ्ग्यददौसारूप्यमात्मनः । श्रोतॄनन्यान्घनश्यामान्पीतकौशेयवाससः
किरीटिनः कुण्डलिनो हारिणो वनमालिनः । चकार तत्क्षणात्तत्र महदाश्चर्यमप्यभूत्

तस्मिन्ग्रामे स्थिता ये तु आचाण्डालजना मुने ! ।
समारुह्य विमानांस्तान्ययुः कृष्णाज्ञया दिवम् ॥ १०८ ॥

गोकर्णसहितः कृष्णो गोपगोपीजनप्रियः । गोलोकं समनुप्राप्तः सर्वलोकोपरिस्थितम्

यत्र वृन्दावनं रम्यं शतश‍ृङ्गसमावृतम् ॥ १०९ ॥

तद्बाह्येपरितोवृतंविजयया ह्यत्यद्भुतं राजतेऽ-

रण्यंयत्रतुमण्डपानिसुबहून्यच्छोदवाप्यो ह्रदाः ।

गावः कामदुघाः सुरद्रुमततिच्छायाश्रिता गोपकैः-

क्रीडातत्परमानसैः परिवृतो नन्दात्मजः क्रीडति ॥ ११० ॥

मध्ये त्वस्य सुकाननस्य रचितो वृन्दावनेशेच्छया-

रम्यं रत्नसमूहभर्मखचितं प्राकारमुद्भासयन् ।

न्यग्रोधः सुमहांस्ततः प्रतिदिशं गोपीजनाध्यासितं-

वत्सालङ्कृतमद्भुताकृतिमहच्छ्रीगोकुलं राजते ॥ १११ ॥

तन्मध्ये भवनं हरेरधिकृतं प्रोद्भासते भास्वरं-

यस्मिन्नन्दगृहेश्वरीसमुदितास्ते राधया राधिताः ।

यद्भाग्यं महदप्युमापतिमुखैश्चिन्त्यं सदाभ्यन्तरै-

स्तत्सूनोर्मधुराकृतेरधिचकास्त्यण्डौघभास्यांशुभिः ॥ ११२ ॥

वाताम्बुपर्णाशनदेहशोषणैस्तपोभिरुग्रैर्जपयज्ञकर्मभिः ।

योगैश्च संयान्ति नरा न तां गतिं सप्ताहगाथाश्रवणेन यान्ति याम् ॥११३॥

इतिहासमिमं पुण्यं यः पठेच्छृणुयादपि । सोऽपि गोलोकमभ्येति किं श्रीभागवतम्पुनः

इतिहासमिमं पुण्यं शाण्डिल्योऽपि मुनीश्वरः । पठते चित्रकूटस्थोब्रह्मानन्दपरिप्लुतः

आख्यानमेतत्परमं पवित्रं श्रुतं सकृद्वै विदहेदघौघम् ।

श्राद्धे प्रयुक्तं पितृतृप्तिमावहेन्नित्यं सुपाठादपुनर्भवञ्च ॥ ११६ ॥

इति श्रीपाद्मे महापुराणे पञ्चपञ्चाशत्साहस्र्यां संहितायां उत्तरे खण्डे श्रीमद्भागवत-माहात्म्ये सप्तनवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १९७ ॥

अष्टनवत्यधिकशततमोऽध्यायः

सनत्कुमाराद्युक्तश्रीमद्भागवतसप्ताहश्रवणविधिवर्णनम्

कुमाराऊचुः ।

अथतेसम्प्रवक्ष्यामःसप्ताहश्रवणेविधिम् । येनभागवतंसिद्ध्येत्पुंसांकृष्णार्पितात्मनाम्
दैवज्ञं शास्त्रकुशलं समाहूय धनांशुकैः । समभ्यर्च्य मुहूर्तं तु प्राक्पृच्छेद्भक्तिमान्नरः ॥
स वदेद्यं मुहूर्तं तु तत्राऽऽरम्भः प्रशस्यते । नभो नभस्येषोर्जाश्वसहःशुचिसमन्विताः

मासाः श्रेष्ठाः कथारम्भे पूर्णा चापि तिथिः शुभा ।
भौमार्किवर्जिता वारा भानि ध्रुवमृदूनि च ॥ ४ ॥

शुभेयोगे शुभेलग्ने प्रारम्भः शस्यते सदा । नित्यायां च कथायांतु पुराणानांमुनीश्वर
द्वादशीं वर्जयेत्प्राज्ञः सूत सूतकसम्भवात् । श्रीमद्भागवतस्याऽपि सप्ताहेनैत्यकेऽपि च
न निषेधोऽस्ति देवर्षे प्राहुरेवं पुराविदः । श्रीभागवतसप्ताहो महायज्ञः स्मृतो बुधैः ॥
अतो निमन्त्रणं कार्यं वैष्णवानां समन्ततः । सतांसमाजोभवितासप्ताहं वैष्णवोत्तमाः
आगन्तव्यमतश्चाऽत्र वैष्णवैः श्रवणार्थिभिः । समागतानां तेषांतुनिवासंपरिकल्पयेत्

तीर्थे वाऽपि वने वाऽपि ग्रामे वाऽपि प्रयत्नतः ।
संशोधितायां भूम्यां तु मण्डपं परिकल्पयेत् ॥ १० ॥

कदलीस्तम्भसंयुक्तं चतुर्दिक्षुध्वजान्वितम् । उच्चमासनमप्युक्तं वक्तुस्तस्याऽग्रतो मुने!
आपार्श्वद्वयमुक्तानि श्रोतॄणामासनानिच । उदङ्मुखो भवेद्वक्तासमाजेऽस्मिन्विदांवरः
वेदशास्त्रार्थतत्त्वज्ञो वैष्णवो ब्राह्मणोत्तमः । दृष्टान्तकुशलोधीरोवक्ताकार्योऽतिनिःस्पृहः
सर्वसन्देहहर्त्ताऽपिकार्योवक्तासदैवहि । वक्तुःपार्श्वेसहायार्थंस्थाप्योऽन्यःपण्डितःसुधीः
श्रोतॄणां संशयच्छेत्ता लोकबोधविधायकः । कथा विघ्नविघातार्थंगणेशंप्राक्प्रपूजयेत्

ततो दुर्गां हरं विष्णुं ब्रह्माणं भास्करं द्विजान् ।
सम्पूज्य विधिवद्भक्त्या तर्पयेद्देवताः पितॄन् ॥ १६ ॥

मुख्यः श्रोता ततः पश्चात्पूजयेत्पुस्तकेहरिम् । ततः प्रदक्षिणीकृत्य द्रव्यवस्त्रफलानि च

धृत्वाऽञ्जलौ पुस्तकस्थं हरिं सम्प्रार्थयेन्मुने ! ।
त्वं भागवत!लोकेऽस्मिन्स्वयं कृष्णो व्यवस्थितः ॥ १८ ॥

समाश्रितो मया नाथ! मुक्त्यर्थं भवसागरे । मनोरथो मदीयोऽयं सर्वथा सफलस्त्वया निर्विघ्नेन प्रकर्तव्यो दासोऽहं तव केशव !! इत्युच्चार्य मुने द्रव्यं पुस्तकाग्रे समर्पयेत्तु ॥ वक्तारं प्रार्थयेच्चाऽपि नमस्कुर्वन्कृताञ्जलिः । शुकरूप द्विजश्रेष्ठ सर्वशास्त्रविशारद !॥२१ श्रीभागवतव्याख्यानादज्ञानं मे विनाशय । इति सम्प्रार्थ्य वक्तारं वरयेत्पञ्चवाडवान् द्वादशाक्षरमन्त्रस्य जपार्थं मुनिसत्तम !! गीतवाद्यविधिज्ञांश्च सम्पूज्यार्थांशुकादिभिः स्थापयेत्कीर्तनार्थं तु कथान्ते विधिवन्मुने । यस्तु जायाधनागारपुत्रचिन्तांव्युदस्यच शृणुयादेकचित्तस्तु स समग्रं फलं लभेत् । सूर्योदयं समारभ्य सार्द्धं त्रिप्रहरान्तकम् पठित्वाऽर्थः प्रकर्त्तव्यो वाक्यमध्यांयमेव वा । मध्याह्ने घटिकायुग्मं विरमेदपि नारद! कथावसाने कर्त्तव्यं कीर्तनं केशवस्य च । उपवासः प्रकर्त्तव्यः श्रोतृभिस्तत्फलेप्सुभिः तदशक्तो हविष्यान्नं सकृत्स्वल्पं समाहरेत् । जलेनाऽपि फलेनाऽपि दुग्धेनचघृतेन वा केवलेनैव कर्त्तव्यं निर्विघ्नं धारणं तनोः । सप्ताहव्रतिनां पुंसां नियमाञ्छृणु नारद ॥

विष्णुदीक्षाविहीनानां नाऽधिकारोऽत्र कीर्तितः ।
ब्रह्मचर्यमधः सुप्तिः पत्रावल्यां च भोजनम् ॥
समाचरेन्नित्यमेव सप्ताहे मुनिसत्तम ! ॥ ३१ ॥

द्विदलं मधुतैलं च परान्नं चेक्षुजं रसम् । भावदुष्टं क्रियादुष्टं जह्यात्पर्युषितं व्रती ॥ पलाण्डुं लशुनं हिङ्गुं मूलकं गृञ्जनं तथा । नालिकांचैवकूष्माण्डं नरोनाद्यात्कथाव्रती कामं क्रोधं मदं लोभं दम्भं मात्सर्यमेव च । मोहं द्वेषं तथाहिंसां नैवकुर्यात्कथाव्रती वेदवैष्णवविप्राणां गुरुगोव्रतिनां तथा । स्त्रीराजमहतां चापि निन्दां जह्यात्कथाव्रती सत्यं शौचं दयां मौनमार्जवं विनयं तथा । मनःप्रसन्नतांचाऽपि बुधः कुर्यात्कथाव्रती श्रीकामस्तनयार्थी च जयकामश्च मोक्षधीः ।शृणुयाद्वैभागवतंनिष्कामः श्रीहरिं लभेत् सप्तमे दिवसे कुर्याल्लङ्घनं तत्समाप्तिके । वक्तुश्च पूजा कर्त्तव्या गोभूस्वर्णाम्बरादिभिः॥

प्रसादतुलसीं मालां श्रोतृभ्यः प्रतिदापयेत् । उत्सवश्च तथा कार्यो गीतंवाद्यविशारदैः

गीतार्थं शृणुयाच्चाऽऽपि परेऽहनि विचक्षणः ।
प्रतिश्लोकं च जुहुयाद्गायत्र्या वा यथाविधि ॥ ४० ॥

पायसं मधुसर्पिश्च तिलांस्तण्डुलकान्यचान् । शर्करां च प्रियालञ्च द्राक्षांवातामखर्जुरो
अम्भोजानि च कर्पूरं चन्दनागुरुणी पुरम् । लवङ्गं बिल्वपत्राणिसहस्रं च पृथक्पृथक्
विघ्नस्य च विघातार्थं न्यूनाधिक्यनिवृत्तये । आत्मनः पूततार्थं च पठेन्नामसहस्रकम्
द्वादशाष्टादशाथाऽपि श्रद्धयाह्यधिकांस्तथा । पायसेनाशयेद्विप्रान्स्वर्णं धेनुश्च दक्षिणा
व्रतसिद्ध्यर्थमप्यत्र प्रौष्ठपद्यामथापि वा । स्वर्णसिंहं विनिर्माय तस्य पृष्ठे निधाय च
श्रीमद्भागवतं वक्त्रे लेखयित्वा समर्पयेत् । एवं कृते विधाने तु सर्वपापनिवारणम् ॥
भवेच्छ्रोतुः सुफलदं श्रीमद्भागवतं श्रुतम् । धर्मकामार्थमोक्षाणां साधनं भक्तिदायकम्
न कार्यं विद्यते लोके यदनेन न सिध्यति । ततो भागवतं लोकेपुराणेभ्योऽधिकंमतम्
दोषाष्टादशनिर्मुक्तो वाचकः परिकीर्तितः । द्वात्रिंशदपराधैर्हि मुक्तः श्रोता मतो बुधैः॥

श्रीमद्भागवतं नाम पुराणं कामदं नृणाम् ।
तथापि श्रवणं चाऽस्य निष्कामस्यैव भक्तिदम् ॥ ५० ॥

श्रीमद्भागवताभिधः सुरतरुस्ताराङ्कुरः सज्जनिः-
स्कन्धैर्द्वादशभिस्ततः प्रविलसद्भक्त्यालवालोदयः ।
द्वात्रिंशत्त्रिशतं च यस्य विलसच्छाखाः सहस्राण्यलं-
पर्णान्यष्टदशेष्टदोऽतिसुलभो वर्वर्ति सर्वोपरि ॥ ५१ ॥

इति ते कथितंसर्वं कृतंचाऽपि तवेप्सितम् । ज्ञानवैराग्यभक्तीनां तारुण्यंलोकमोक्षदम्

सूत उवाच ।

इत्युक्त्वा ते कुमारास्तु कृष्णाङ्घ्रिसुधयाप्लुताः । विरेमुर्भगवद्भक्ता दीनोद्धरणतत्पराः
तद्वाक्यं तु समाकर्ण्य नारदो भगवत्प्रियः । प्रेमगद्गदया वाचा तानुवाच कृताञ्जलिः॥

नारद उवाच ।

धन्योऽस्म्यनुगृहीतोऽस्मि भवद्भिः करुणापरैः । यद्भागवतसप्ताहान्निकटे दर्शितो हरिः

श्रवणं सर्वधर्मेभ्यो वरं मन्ये तपोधनाः । वैकुण्ठस्थो यतः कृष्णः श्रवणाद्यस्य लभ्यते

सूत उवाच ।

एवं ब्रुवति वै तस्मिन्नारदे वैष्णवोत्तमे । पर्यटंस्तं समायातस्तत्र योगेश्वरः शुकः ॥

द्विरष्टवर्षाकृतिरम्बुजाक्षो व्यासात्मजो ज्ञानपयोधिचन्द्रः ।
कथावसाने निजलाभतुष्टो हृदाऽनिशं भागवतं पठंश्च ॥ ५८ ॥
दृष्ट्वा सदस्यास्तमथोरुतेजसं सद्यः समुत्थाय वरासनं ददुः ।
सचोपविष्टः सुखमासने यदा तदाविरासीद्धरिरब्जलोचनः ॥ ५९ ॥
भवो भवान्या कमलासनः सुतैस्तत्राऽऽगतः कीर्तनदर्शनाय च ।
सुरेशमुख्यास्त्रिदशा विमानकैः समागतास्तैरभवद्वृतं नभः ॥ ६० ॥
प्रह्लादस्तालधारी तरलगतितया ह्युद्धवः कांस्यधारी-
वीणाधारी सुरर्षिः स्वरकुशलतया रागकर्ताऽर्जुनोऽभूत् ।
इन्द्रो मार्दङ्गिकोऽभूज्जयजयसुवचः प्रावदंस्ते कुमाराः-
सद्भावस्य प्रवक्ता निरतिशयगुणो व्यासपुत्रो बभूव ॥ ६१ ॥
ननर्त्त मध्ये त्रिकमेव तत्र ज्ञानादिकानां नवरूपयुक्तम् ।
अलौकिकं कीर्त्तनकं समीक्ष्य प्रसन्नचेता हरिरित्युवाच ॥ ६२ ॥
मत्तो वरं भागवता वृणीध्वं प्रीतात्कथाकीर्तनतो भृशं वः ।
श्रुत्वाऽथ तद्वाक्यमतिप्रसन्नाः प्रेमार्द्रचित्ता हरिमूचिरे ते ॥ ६३ ॥

कुमाराऊचुः ।

सप्ताहयज्ञेन कृतेन भक्त्या सद्यः प्रसन्नो भविता मुरारे ! ।
कलौ युगे घोरतरे नराणां स्वल्पायुषां विघ्नशताकुलानाम् ॥ ६४ ॥
एवं वरं विश्वविधानपालनप्रणाशहेतोर्भवतोऽखिलात्मनः ।
वृणीमहेऽन्यो न मनोरथो विभो! भवत्पदाम्भोजनिषेविणां हिनः ॥ ६५ ॥

एवमस्त्वितिचैवोक्त्वा तत्रैवाऽन्तर्दधे हरिः । नारदः सुप्रसन्नात्मा कुमारानभ्यवादयत्
ततस्ते सनकाद्याश्च भृग्वाद्याश्च शुकादयः । प्रययुःस्वाश्रमान्हृष्टाःपीत्वातच्चकथामृतम्

भक्तिः सुताभ्यां सहिता नारदेन प्रवर्तिता । भूमण्डले समस्तेऽस्मिंस्तदाप्रभृति शौनक

शिव उवाच ।

आख्यानं महदाकर्ण्य प्रीतात्मा शौनकः प्रिये । पर्यपृच्छत्पुनः सूतं सर्वसन्देहभञ्जनम्

शौनक उवाच ।

शुकेनोक्तं कदा राज्ञे गोकर्णेन कदा पुनः । सुरर्षये कदा ब्राह्मैरेतदाख्याहि मानद ! ॥

सूत उवाच ।

श्रीकृष्णनिर्गमात्त्रिंशद्वर्षाचधिगते कलौ । भाद्रशुक्लनवम्यां वै कथारम्भं शुकोऽकरोत्

परीक्षिच्छ्रवणान्ते तु गते वर्षशतद्वये । शुचिशुक्लनवम्यां तु गोकर्णोऽकथयत्कथाम् ॥

तस्मादपि कलौ याते त्रिशते सषडब्दके । ऊचुरूर्जे सिते पक्षे नवम्यां ब्रह्मणस्सुताः ॥

१कलौ सहस्रमब्दानामधुना प्रगतं द्विज !। परीक्षितो जन्मकालात्समाप्तिं नीयतां मखः

---

१ '७४तमश्लोकादारभ्याध्यायसमाप्तिपर्यन्तं श्लोकाः पुण्यपत्तनपुस्तके न सन्ति । एतत्स्थाने अधोलिखिताः श्लोकास्सन्ति ।

(इत्येतत्ते समाख्यातं यत्पृष्टोऽहं त्वयानघे । कलौ भागवती वार्ता भवरोगविनाशिनी

कृष्णप्रियं सकलकल्मषनाशनं च मुक्त्येकहेतुमिह भक्तिविलासकारि ।

सन्तः कथानकमिदंपिवतादरेण लोके हितार्थपरिशीलनसेवया किम् ॥ २॥

स्वपुरुषमभिवीक्ष्य पाशहस्तं वदति यमः किल तस्य कर्णमूले ।

परिहर भगवत्कथासुमत्तान्प्रभुरहमन्यनृणां न वैष्णवानाम्॥ ३ ॥

असारेसंसारेविषयविषसंगाकुलधियःक्षणार्थंमोक्षार्थंपिवतशुकगाथातुलसुधाम्

किमर्थंव्यर्थंभोव्रजतकुपथेकुत्सितपथेपरीक्षित्साक्षीयच्छ्रवणगतमुक्त्युक्तिकथने॥

रसप्रवाहसंस्थेन श्रीशुकेनेरिता कथा । कण्ठे सम्बध्यते येन स वैकुण्ठप्रभुर्भवेत् ॥५

इति च परमगुह्यं सर्वसिद्धान्तसिद्धं सपदि निगदितं ते शास्त्रपुञ्जंविलोड्य

जगतिशुककथातोनिर्मलंनास्तिकिञ्चित्पिबपरसुखहेतोर्द्वादशस्कन्धसारम्॥

एनां यो नियततया शृणोति भक्त्या यश्चैनां कथयति शुद्धवैष्णवाग्रे ।

तौ सम्यग्विधकरणात्फलं लभेते याथार्थ्यान्नहि भुवने किमप्यसाध्यम् ॥)

ईश्वर उवाच ।

इतिश्रुत्वा वचस्तस्य शौनको मुनिसत्तमः । पूर्णं चकार तं यज्ञं सहस्रपरिवत्सरम् ॥
ब्राह्मं पाद्मं वैष्णवं च कौर्म्मं मात्स्यं च वामनम् ।
वाराहं ब्रह्मवैवर्त्तं नारदीयं भविष्यकम् ॥ ७६ ॥
आग्नेयमर्द्धं वै सूताच्छुश्रुवुर्लोमहर्षणात् । एतानि तु पुराणानि द्वापरान्ते श्रुतानि हि॥
शौनकाद्यैर्मुनिवरैर्यज्ञारम्भात्पुरैव हि । यदा तु तीर्थयात्रायां बलदेवः समागतः ॥७८॥
नैमिषं मिश्रिकं नाम समाहूतो मुनीश्वरैः । तत्र सूतं समासीनं दृष्ट्वा त्वध्यासनोपरि॥
चुक्षुभे भगवान्रामः पर्वणीव महोदधिः । आषाढशुक्लद्वादश्यां पारणाहनि पार्वति ! ॥
पूर्वार्द्धयामवेलायां भावित्वात्कृष्णमायया । मुग्धोदर्भकरो रामः प्राहरल्लोमहर्षणम् ॥
ततो मुनिगणाः सर्वे हाहाकारपरायणाः । बभूवुर्नगजेऽत्यर्थं शोकदुःखाकुलान्तराः ॥
ऊचुश्च रामं लोकेशं विनयेन क्षमापराः ॥ ८२ ॥

ऋषयऊचुः ।

राम राम महाबाहो! भवता लोककारिणा । अजानतेवाचरिताहिंसाब्रह्मवधाधिका ॥
व्यासशिष्यो ह्ययं साक्षात्पुराणर्षिर्महातपाः । अस्मै ह्यध्यासनंदत्तमस्माभिर्यज्ञकर्मणि
अष्टादशपुराणानां वाचकाय कृतक्षणैः । कथायां जगदीशस्य दीर्घमायुश्च मानद ! ॥
तद्भवाँल्लोकरक्षार्थं धर्मसेतुप्रवर्तकः । आविर्भूतो जगन्नाथो निग्रहानुग्रहक्षमः ॥ ८६ ॥
इत्युक्त्वा मुनयस्ते तु बलदेवाग्रतः प्रिये ! । तूष्णींबभूवुःसहसा स्मरन्तो नियतेर्बलम्
ततः प्रोवाच भगवान्रामः शत्रुनिषूदनः । विप्रान्सम्प्रीणयंस्तांस्तु लोकवेदपथानुगः ॥

श्रीराम उवाच ।

विप्राः शृणुत भद्रं वः कोपं त्यक्त्वा सुदूरतः । यदहंवेद्मि भवतामभीष्टं कार्यसिद्धिदम्
अस्य पुत्रो महाज्ञानी भविष्यतिवरान्मम । भवतामीप्सितं सर्वं शास्त्रम्वै कथयिष्यति
यदर्थमहमाहूतस्तच्च कार्य्यं समुच्यताम् ॥ ९० ॥

ईश्वर उवाच।

इतिश्रुत्वा वचस्ते तु रामस्य सुमहात्मनः । वल्वकस्य वधार्थाय प्रेरयामासुरीश्वरम्

ततः स बल्वलं हत्वा प्रसाद्य मुनिपुङ्गवान् । प्रणिपत्याभ्यनुज्ञातस्तीर्थयात्रामुपागतः ॥
तीर्थयात्रां गते रामे शौनकाद्या मुनीश्वराः । लौमहर्षणिमाहूय सत्कृत्य नगनन्दिनि ॥
तत्पदे स्थापयामासुः शेषसंकीर्तनायवै । आग्नेयोत्तरमाहात्म्यं श्रीमद्भागवतान्तकम्
पुराणं सप्तकं सार्द्धं शुश्रुवुर्हृष्टमानसाः । दशसप्तपुराणानि कृत्वा सत्यवतीसुतः ॥
नाप्तवान्मनसस्तोषंभारतेनाऽपि भामिनि ! । ज्ञात्वाऽस्य हृदयं खिन्नं नारदो देवदर्शनः
समाजगाम भगवान्व्यासस्याश्रममुत्तमम् । तं दृष्ट्वा वासवीसूनुः सत्कृत्यासनपूर्वकम्
नारदं पूजयामास विधिदृष्टेन कर्मणा । अथ तं नारदः प्राह किंभवान्क्लिष्टमानसः
ध्यायते तत्समाचक्ष्व सर्वं सन्देहकारणम् । इतिपृष्टः स मुनिना पराशरसुतोऽब्रवीत्
ब्रह्मन्किंकारणं चेतो मोहे जाने न तत्त्वहम् । भवान्विज्ञानकुशलो ज्ञात्वा तत्प्रब्रवीतुमे
एवं विज्ञापितस्तेन नारदोऽध्यात्मकोविदः । उवाच परमं तत्त्वं यदुक्तं विधिनात्मने॥

नारद उवाच ।

शृणु पाराशरे मत्तः कारणं येन वै तव । असम्पन्नं मनो भाति शास्त्रयोनेरपि प्रभोः॥
त्वयाऽवतीर्य लोकेऽस्मिन्वेदा व्यस्ता विभागशः ।
कृतानि च पुराणानि सेतिहासानि चानघ ! ॥ १०३ ॥
यत्रसर्वस्त्रयीधर्मो वर्णाश्रमनिवासिनाम् । निर्दिष्टो वीक्ष्यकालेन नृणामल्पायुषांकलौ
यत्राधिकारः सर्वेषां दृश्यते श्रवणादिषु । स्त्रीशूद्रद्विजबन्धूनां साधुसङ्गमशालिना ॥
धर्मादयो यथाशश्वद्वर्णितास्तेषु वै त्वया । प्राधान्येन तथा नैव वर्णितो महिमा हरेः
सर्वधर्मक्रियाशून्ये कलौ दोषनिधौ मुने । न गतिः पापकर्तॄणां विनाकृष्णकथामृतम्
एष एव गुणोह्यस्मिन्घोरे कलियुगे नराः । यत्कृष्णकीर्तनेनैव मुच्यन्ते कर्मबन्धनात्
यज्ञो दानं तपः कर्म ज्ञानं ध्यानं कृतादिषु । सिद्धिदं च तथा ब्रह्मनामकीर्त्तनकं कलौ
अतो वै कलिजातानामुद्धारार्थं नृणां भवान् । श्रीमद्भागवतं नाम पुराणं वर्णयत्वलम्
येन प्रवर्तितेनाङ्ग! भवतो मानसंध्रुवम् । तोषमेष्यति लोकाश्च प्राप्स्यन्ति कृतकृत्यताम्

ईश्वर उवाच ।

एवमादिश्य स मुनिर्व्यासायामिततेजसे । ययौ यादृच्छिकः शश्वद्गायन्हरिगुणान्प्रिये

नारदे तु गते पश्चाद्व्यासः सर्वार्थदर्शनः । चकार संहितामेतांश्रीमद्भागवतीं पराम् ॥
पैलादींश्चतुरो वेदानध्याप्य विधिपूर्वकम् । पुराणसंहिताःसर्वाः सूताय प्रत्यपादयत्
श्रीमद्भागवतं नाम पुराणंब्रह्मसम्मितम् । शुकमध्यापयामास विरतं लोकवेदतः ॥११५
सा संहिता भागवती लोमहर्षणसूनुना । श्रुता कथयतो राज्ञे औत्तरेयाय वै शुकात् ॥
शौनकादिऋषिभ्यस्तु तेन प्रोक्ता यथार्थतः । वरीवर्त्ति पुराणानामुपरीयं नगात्मजे ॥
अस्यांसंलग्नचित्तानां नृणामन्यत्र नो रतिः । जायते मानसे कृष्णोनन्दसूनुश्चकास्तिच
यत्त पृष्टं त्वया भद्रे लोकनिस्तारहेतवे । श्रीभागवतमाहात्म्यं मह्यं संकीर्त्तयेति ह ॥
तत्सर्वंच मया तुभ्यं निर्दिष्टं गणपाम्बिके ! । नानेतिहाससहितं भक्तिमुक्तिप्रदायकम्

यः शृणोति नरो भक्त्या माहात्म्यं पठतेऽपि च ।
अनुमोदनेन वासोऽपि लभते परमां गतिम् ॥ १२१ ॥
द्विजोऽधीत्याऽऽप्नुयाद्वेदान्क्षत्त्रियस्तु लभेज्जयम् ।
धनं वैश्यस्तथा शूद्रः श्रुत्वैव लभते गतिम् ॥ १२२ ॥

इति श्रीपाद्मे महापुराणे पञ्चपञ्चाशत्साहस्र्यां संहितायां उत्तरे खण्डे उमामहेश्वर-
सम्वादेश्रीमद्भागवतमाहात्म्येऽष्टनवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १९८ ॥
